

DE WET BEVESTIGD DOOR HET GELOOF IN CHRISTUS

Oorspronkelijke titel:

The Law Established by the Faith of Christ

door

William Huntington

Aan de gemeente in de Voorzienigheidsskapel, Monkwellcourt te Londen.

En de gemeente in Richmond, Sussex.

Londen, 1 januari 1786

Geliefde broeders en zusters in Christus.

Genade en vrede zij u vermenigvuldigd. Ik stuur u wat u wenst en waar u lang en vol ongeduld op hebt gewacht. Mijn vele verplichtingen maakten dat het zo lang duurde, anders zou ik al eerder bij u zijn geweest. Bovendien wordt er veel geredetwist over een deel van het onderwerp en daarom kostte het mij meer tijd om alles te toetsen. Het is niet alleen onze bedoeling niets verkeers en verdraids voor te stellen, maar hier mag ook niets verkeers en verdraids in voorkomen. Als ik de preek die ik nadien heb gehouden over Romeinen 8:3-4 hieraan toe zou voegen, zou het net zijn alsof ik een linnen kleed op een wollen kleed zet.

Maar om u ter wille te zijn, heb ik hier en daar wat weggelaten; iets van de schering en iets van de inslag¹, rechte en dwarse draden opdat het toch een geheel zou worden. Moge de Heere u ogen geven om zelf te zien. Omdat u hierin, naar ik geloof, het ware Evangelie zult vinden en, naar anderen zeggen, gevaarlijke dwalingen, hoop ik dat u het zult toetsen aan dezelfde regel als ik. Dat de beloofde zegeningen zich aan dit woord zouden mogen paren en over de lezers zouden mogen komen, als het deze toets kan doorstaan. "Zovelen als er naar deze regel zullen wandelen, over dezelve zal zijn vrede en barmhartigheid, en over het Israël Gods", Gal. 6:16.

Amen, zegt uw bereidwillige en onderdanige dienaar,

William Huntington S. S.

¹ rechte en dwarse draden

De wet bevestigd door het geloof in Christus.

"Doen wij dan de wet teniet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet, Rom. 3:31."

De apostel, die belasterd wordt omdat hij preekt over vrije genade en zalig worden door het geloof in Christus, probeert zijn evangelische leer te verdedigen tegen de valse beschuldiging en de monden van zijn wettische beschuldigers te stoppen. Hij houdt eraan vast dat de waarheid van God overvloedig is geweest tot heerlijkheid van God door zijn bediening - of hij nu een ware of een valse prediker is - en omdat de waarheid van God door hem overvloediger geweest is tot Zijn heerlijkheid, moet hij niet als een zondaar geoordeeld worden.

Zijn beschuldigers noemen hem *een leugenaar* en zijn leer van vrije genade *een leugen*. Anderen beweren dat hij zo'n vijand van goede werken is, dat hij zelfs pleit voor goddeloosheid. Dit zijn de woorden die hij, naar hun zeggen, heeft gebezigd: "Laat ons het kwade doen, opdat het goede daaruit kome", Rom. 3:8. Paulus houdt daar tegenover echter vol dat, als hij een zondaar is en zijn leer van vrije genade een leugen, hij gelogen heeft tot heerlijkheid van God en dat "de waarheid Gods door zijn leugen overvloediger is geworden", Rom. 3:7. Het is echter niet erg aannemelijk dat de waarheid van God heel duidelijk geopenbaard zou worden en Zijn macht getoond zou worden in het uitroeien van een valse leer en het brengen van zondaren tot gehoorzaamheid aan het Evangelie, zodat God verheerlijkt zou worden door hen die Zijn leer hadden ontvangen, terwijl Paulus, de dienaar van deze leer, niets dan leugens preekte. Het is alsof Paulus zegt: "Laat mijn leer leugenachtig of waar zijn, God erkent haar als Zijn leer, gebiedt er Zijn zegen over, zet er Zijn zegel op en wordt erdoor verheerlijkt." Als God wordt verheerlijkt en de waarheid duidelijk wordt geopenbaard aan zondaren, moet u zwijgen en niets overhaast doen. Zonder twijfel kan God geen heerlijkheid ontvangen uit uw laster, rumoer en geschreeuw. Paulus die merkt dat deze voorvechters van de wet, blijven woeden, tieren en liegen om zo goede werken aan te prijzen stelt hun het oordeel van de wet en de volvoering ervan voor en noemt die rechtvaardig. "Want indien de waarheid Gods door mijn leugen overvloediger is geworden, tot Zijn heerlijkheid, wat word ik ook nog als een zondaar geoordeeld? En zeggen wij niet liever gelijk wij gelasterd worden, en gelijk sommigen zeggen, dat wij zeggen: Laat ons het kwade doen, opdat het goede daaruit kome? Welker verdoemenis rechtvaardig is", Rom. 3:7,8. Als dit zo is, zegt Paulus, zijn we allen gelijk. We hebben namelijk al aangetoond dat zowel de Joden als de heidenen onder de zonde zijn en als we allen in één staat verkeren, waarom ben ik dan geroepen, onderwezen, geheiligd en uitgezonden om te prediken? Dat ik ben uitgezonden om te prediken, is duidelijk, omdat de waarheid Gods door mijn leer overvloediger is geweest tot Zijn heerlijkheid. Als mijn mede-arbeiders en ik prediken dat we kwade werken moeten doen opdat het goede daaruit kome, in welk opzicht zijn we dan beter? Als er door genade geen verschil is tussen ons, waarom wordt God dan door ons verheerlijkt en worden wij door u gesmaad?

De apostel verwijst naar de Psalmen en houdt zijn lasteraars in Romeinen 3:10-18 het getuigenis van de hemel voor om zijn leer te bevestigen en hun mond te stoppen en past het daarna op hen toe als de stem van de wet, waarvoor zij ijverden. "Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn; opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij", vs. 19. Paulus blijft nog steeds bij zijn tekst en verklaart dat "door de wet de kennis der zonde is", maar dat we daaruit niet de rechtvaardigmaking verkrijgen vs. 20. "De rechtvaardigheid Gods is geopenbaard geworden zonder de wet." Dat is geen nieuwe leer, want dit is getuigd door "de wet en de profeten", vs. 21. Dit is de rechtvaardigheid die God de Zaligmaker heeft gewerkt en die God de Vader heeft aanvaard en die Hij toerekent aan de gelovige in Christus Jezus Vs. 22. Deze rechtvaardiging van de zondaar door de gerechtigheid van Christus is tot heerlijkheid

van vrije genade en krenkt de wet of het recht niet, omdat ze wordt gewerkt door de verlossing die in Christus Jezus is en Hij is door God voorgesteld om de wet te verheerlijken, het recht te voldoen, de toorn Gods te stillen en God met zondaren te verzoenen. Omdat de wet heerlijk is gemaakt door Christus", leven, het recht is voldaan door Zijn dood en de vloek van de wet geheel over Hem, als de Borg van zondaren, gekomen is, krenkt God zo Zijn wet niet en maakt Hij Zijn bedreiging en Zijn belofte waar. Vrije genade wordt verheerlijkt, de zondaar wordt schuldenaar van vrije genade en wordt om niet door deze genade gezaligd. Zo is God volkomen rechtvaardig en rechtvaardigt Hij toch "degene die uit het geloof van Jezus is", vs. 25, 26. Alle mensen hebben gezondigd, door de wet is de kennis der zonde, allen worden door de wet schuldig gesteld voor God - want allen hebben gezondigd en derven zo de heerlijkheid Gods - en de zondaar wordt zalig gemaakt uit vrije genade door de verlossing en tussenkomst van een ander. "Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat wet? Der werken?" Vers. 27. Nee, de werkheilige is altijd opgeblazen, 1 Tim. 6:4, zeer blind voor het recht, Joh. 9:40. Hij roemt zichzelf het meest, Ps. 94:4, lijkt het meest op de duivel, 1 Tim. 3:6 en is het verst van het Koninkrijk Gods, Matth. 21:31. Nee, alle roem is uitgesloten door de geestelijke wet van het geloof dat wonderen werkt, dat maakt dat een zondaar zichzelf verzaakt en tot God gaat en Hem de hele dag prijst. Iemand zal altijd vol lof spreken over de dingen die hem rijk, gezond, gelukkig en heerlijk maken en een lang leven schenken. Genade maakt een mens geestelijk rijk Openb. 2:9; gezond Ps. 67:2, (Engelse vert.); gelukkig, Spr. 3:13; heerlijk, Jes. 60:1 en schenkt hem het eeuwige leven zonder aanzien van zijn werken als de bewerkende of verdienende oorzaak. "Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet", vs. 28.

Maar misschien acht u uzelf beter omdat u Joden bent en besneden bent. Dit is niets anders dan uw toevlucht nemen tot leugens. "Is God een God der Joden alleen? En is Hij het niet ook der heidenen? Ja, ook der heidenen", vs. 29. Uw besnijdenis zal u zonder het geloof niet rechtvaardigen voor God en ook zal de voorhuid van de heidenen hen niet verdoemen als ze in Jezus geloven. "Nademaal Hij een enig God is, Die de besnijdenis rechtvaardigen zal uit het geloof, en de voorhuid door het geloof", vs. 30.

Ik veronderstel dat u nu weg zult gaan en zult zeggen dat we de zonde de vrije teugel geven, de zeden van de mensen verderven, de hele wet van God krachteloos maken en alle goede werken teniet doen door te preken over vrije genade en de rechtvaardigmaking om niet door het geloof in Christus Jezus.

Maar stop, trek deze conclusie niet te snel. Wij krenken de wet niet en maken haar niet krachteloos door het geloof. Dat zij verre, op deze, en op geen andere wijze, wordt ze bevestigd.

"Doen wij dan de wet teniet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet", Romeinen 3:31.

Nu ik mijn tekst heb genoemd, verzoek ik u aandachtig te luisteren, terwijl ik mijn gedachten in de volgende punten aan u zal voorleggen.

- I. Wat is de wet en het wettige gebruik ervan?
- II. Wat kan de wet wél en niet doen?
- III. Wat moeten we verstaan onder het geloof?
- IV. Een bewijs dat het geloof de wet bevestigt en de wijze waarop dit gebeurt.
- V. Wie de wet krachteloos maken.
- VI. Een bescheiden onderzoek of de wet alleen, zonder de belofte, een schriftuurlijke regel is waarin alles staat wat nodig is voor het leven, de handel en de wandel van de christen.
- VII. Als iemand de wet voortdurend voorstelt aan christenen in alle standen van het leven als een levensregel is het gepast om te zeggen dat zij de taal van een evangelist spreken en zijn werk doen?

I. *Wat moeten we verstaan onder de wet Gods?*

Ik versta hieronder de decaloog of de tien geboden, die de Heere gegeven heeft in Exodus 20 en die door Mozes herhaald worden in Deuteronomium 5. "Deze woorden sprak de HEERE tot uw ganse gemeente, op de berg, uit het midden des vuurs, der wolk en der donkerheid, met een grote stem, en deed daar niets toe", Deut. 5:22. Deze decaloog is de belangrijkste wortel waaruit alle stammen en takken ontsproten door de woorden van Mozes en de profeten. Deze woorden waren geschreven op twee stenen tafelen, die neergelegd werden in de Ark als Gods eeuwig getuigenis tegen alle zonde en alle zondaren. Daarom wordt de Ark "de Ark der getuigenis", genoemd en tot dit getuigenis gingen de stammen op.

- De wet is een afschaduwing *van veel van Gods deugden* en een openbaring van een groot deel van Zijn gedachten en wil. Ze toont wat Hij wil en wat Hij niet wil. In de striktste zin van het woord kan de wet geen openbaring van ál Gods gedachten en Zijn ganse wil genoemd worden, want de verborgenheid van Zijn wil aangaande het leven in Christus wordt in het Evangelie aan het licht gebracht. Zonder twijfel is de wet een openbaring van God, want veel van Zijn heerlijke deugden schitteren daarin. Daarom wordt de bediening des doods heerlijk genoemd.
- *Gods heiligheid* wordt geopenbaard in de wet. "De wet is heilig." Die deugd schijnt als een komeet in de wet en openbaart onze vuilheid. Daardoor wordt onze vijandschap tegen de wet en de wetgever opgewekt. Het bedenken des vleses is vijandschap tegen de wet, het onderwerpt zich der wet niet en het kan ook niet.
- De *goedheid van God* wordt in de wet geopenbaard. "De wet is goed", omdat er niets in staat dan wat we kennen als echt goed en niets verboden wordt dan wat we kennen als kwaad. Daarom werkt de wet "door het goede de dood", in ons Rom. 7:13, zo zeer dat ons boze geweten haar prijst. "Indien nu onze ongerechtigheid Gods gerechtigheid bevestigt, wat zullen wij zeggen? Is God onrechtvaardig, als Hij toorn over ons brengt?", Rom. 3:5. De rechtvaardigheid van God wordt geopenbaard in de wet. "Het gebod is ... rechtvaardig", Rom. 7:12. We zien dat Zijn ongenoegen tegen de zonde en Zijn eeuwige toorn tegen alle zondaren geopenbaard wordt en dat er geen enkele grond voor hoop gevonden wordt in de wet der tien geboden dat Hij degene die de wet overtreedt, ooit onschuldig zal houden. Ook is er niet de minste grond voor hoop in het hele boek Gods dat een deel daarvan ooit veranderd of herroepen zal worden. Daarom is er geen genade voor hen die sterven onder haar vloek: "Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur", Matth. 25:41.
- De *onveranderlijkheid van God* wordt geopenbaard in de wet. "God heeft enig ding voor en niemand kan Hem daarvan afkeren", Job 23:13, zie kant. Dit blijkt als we de wet beschouwen als een openbaring van Zijn toorn. De toorn Gods is geopenbaard over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der mensen Rom. 1:28. Deze toorn wordt aangeduid als een beker ongemengde wijn, die uitgegoten wordt in de beker der gramschap die voor eeuwig het deel van de goddelozen zal zijn Mal. 1:4. Toen het Recht deze beker gaf in de handen van onze gezegende Borg, huiverde de menselijke natuur ervoor terug en riep de Zaligmaker driemaal in het gebed uit: "Indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan!" Matth. 26:39. Er kon echter geen gehoor gegeven worden aan de bede om de beker weg te nemen. God spaarde Zijn eigen Zoon niet en als Hij Zijn eigen Zoon niet spaarde, zal Hij dan de zondaar sparen die onder de wet sterft? Dit is de openbaring van de onbuigzaamheid van het recht, de onveranderlijkheid van de wet en de Wetgever en van het gewicht van de toorn in al haar verschrikking. Hier zien we hoe vreselijk de zonde is en hoe verdorven de zondaren zijn in al hun onverschilligheid en voosheid. Hier zien we ook de dierbare Verlosser als Zijn onnavolgbare gehoorzaamheid het meest schittert.
- *Gods eeuwigheid* wordt geopenbaard in de wet. De overtreders van de wet "zullen gaan in de eeuwige pijn", Matth. 25:46. Ik weet dat sommige verstoorders van Israël, die voorwenden dat ze

Hebreeën en Grieken van naam zijn, die nieuwe leer van de verlossing voor de veroordeelden in de hel verdedigen door te zeggen dat het woord "eeuwig", in de oorspronkelijke talen duidde op een beperkte tijd. Ik heb echter niemand gevonden die zoveel moed had dat hij durfde te beweren dat het ook een beperking inhoudt als het wordt toegepast op de eeuwigheid van Jehovah of op het eeuwige geluk van Gods kinderen. Laten we erkennen dat de eeuwigheid van God in de wet wordt geopenbaard. Er is aangetoond dat de wet veel heerlijke deugden van God openbaart, die er helder in schitteren. Daarom wordt de wet heerlijk genoemd. Laten deze mensen hopen op een uiteindelijke bevrijding van de verdoemden en als zij daar komen beproeven of het misbruik van de goedheid, de geringschatting van de heerlijkheid, het ongenoegen van een geminachte God, het verachten van het recht, het spotten met de onveranderlijkheid door een valse hoop op een veranderlijke wet en Wetgever hen niet in alle eeuwigheid in het gezicht zullen slaan en het geweten van allen die stierven onder de vloek van die verschrikkelijke wet niet met wroeging zal vervullen. In de bovenstaande zin zal God, als een beledigd en gekrenkt Wezen, de onvergeeflijke overtreders altijd bezoeken met de verschrikkelijke slagen van Zijn ijzeren roede. "Bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar", Ps. 139:8. De verdoemden zullen zeker uit de hel komen als de onveranderlijke Jehovah deze verandering toestaat, maar niet eerder. Als God Zijn wet niet gestand doet, houdt Hij op God te zijn. Als er één deugd kan veranderen, kunnen alle deugden veranderen. "Doch God zij waarachtig", Rom. 3:4, zegt de Heilige Geest en dan alleen zullen wij met de wet kunnen instemmen. "Uw wet is de waarheid", Ps. 119:142.

Nu ik een korte beschrijving gegeven heb van de wet, zal ik verder gaan met het tweede deel van dit punt, namelijk het wettige gebruik ervan.

"De wet is goed, zo iemand die wettelijk gebruikt", 1 Tim. 1:8. Het is wettig om daaruit Gods ernstige waarschuwing te doen weerklanken om zo de witgepleisterde muur van eigengerechtigheid neer te halen en de valse vrede die daarmee samengaat, te verstoren Ezech. 12:10. Dit werd al afgebeeld door het vallen van de muur van Jericho bij het klinken van de ramshoornen.

A. We moeten vasthouden aan *de geestelijkheid* van de wet. De wet is Goddelijk net als de Wetgever. De wet is geestelijk, maar de zondaar is vleselijk, verkocht onder de zonde Rom. 7:14. Als de wet in haar geestelijke betekenis aan het hart van de zondaar wordt gelegd en haar geestelijke eisen worden ontdekt, wordt het geweten van de zondaar geopend, zijn zonde aan het licht gebracht en komt openbaar dat hij in vreselijke banden verkeert. Toen het gebod kwam, is de zonde weer levend geworden en kwam er allerlei verdorvenheid openbaar. Door de wet is de kennis der zonde, "want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren", Rom. 7:7. Er moet nadruk gelegd worden op de *goedheid, de onveranderlijkheid en de eeuwigheid* van de wet en haar onbegrensde eisen om alle hoop op een verbond dat de dood brengt, weg te nemen en om de zondaar alle valse gronden en de leugens waartoe hij de toevlucht neemt, te ontnemen. Dat moeten we doen door te tonen dat "zovelen als er uit de werken der wet zijn, onder de vloek zijn", Gal. 3:10. Stervend onder de wet, moeten zij eronder opstaan en erdoor schuldig verklaard worden, want "totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet een jota noch een tittel van de wet voorbijgaan", Matth. 5:18. De wet zal iedere overtreders die onder haar gevonden wordt aan de Rechter overleveren en hem rekenschap afeisen van ieder ijdel woord. De Rechter is door de onveranderlijke banden van waarheid en gerechtigheid gebonden om de misdadiger over te leveren aan de wraakvorderende gerechtigheid en de eeuwige gerechtigheid zal erop toezien dat het eeuwigdurende oordeel van de wet in eeuwigheid zal worden voltrokken. Daarom wordt de wet wettig gebruikt als ze getrouw wordt gepreekt in haar geestelijke betekenis aan hen die onder de wet zijn, opdat de mond van het roemen gestopt wordt en de zondaar schuldig gesteld wordt voor God, want de woorden van de wet zijn gericht aan alle eigengerechte zondaren die door de wet

gerechtvaardigd zoeken te worden. "Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn", Rom. 3:19.

B. Een evangeliedienaar kan *elk deel van de wet* prediken in het licht van het Evangelie en haar, ontwapend van de vloek en veroordelende kracht, heerlijk afschilderen voor de ogen van de waarachtige christen en toch het werk van een evangelist doen. De wet zegt bijvoorbeeld: "En het zal ons gerechtigheid zijn, als wij zullen waarnemen te doen al deze geboden, voor het aangezicht des HEEREN, onzes Gods, gelijk Hij ons geboden heeft", Peut. 6:25. Ik heb grond om te zeggen dat de wet ruimte laat voor een borg en dat Christus, als Borg, de wet verheerlijkt en heerlijk gemaakt heeft, Jes. 42:21, Eng. vert. Deze wet is overtreden door het hele menselijk geslacht, kinderen niet uitgezonderd. Dit blijkt als we de volgende schriftgedeelten vergelijken. "De wet ... is volmaakt, bekerende de ziel", Ps. 19:8. "Ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen", Ps. 51:7. "Wie zal een reine geven uit de onreine? Niet een", Job 14:4. Daarom heeft de dood geheerst van Adam tot Mozes over hen ook over kinderen die niet gezondigd hadden in de gelijkheid van de overtreding van Adam of op dezelfde wijze. Waar de dood heerst, zet de zonde hem op de troon, hetzij door toerekening, hetzij door erfschuld of dadelijk zonden "De zonde is in de wereld ingekomen, en door de zonde de dood; en alzo is de dood tot alle mensen doorgegaan", Rom. 5:12. Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten: namelijk de rechtvaardigheid van God de Vader Die de weg tot de rechtvaardigheid heeft geopend, van God de Zoon Die haar heeft verworven en van God de Heilige Geest Die haar openbaart en toepast door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven Rom. 5:21, 22. Ik kan hier nog aan toevoegen dat de beloofde Geest, een zegen van het verbond Die aan alle uitverkorenen is beloofd, de Geest der liefde en van een gezond verstand genoemd wordt, Jes. 59:21; 2 Tim. 1:7, Eng. vert. Gods liefde die door de Heilige Geest in het hart wordt uitgestort, is net zo geestelijk als de wet, want de wet wordt vervuld in oprechte liefde Rom. 13:8. Zo mag een christen die bekleed is met toegerekende gerechtigheid en vervuld is met Goddelijke liefde, zeggen tot heerlijkheid van vrije genade dat "het recht der wet vervuld is in hem, die niet naar het vlees wandelt, maar naar de Geest", Rom. 8:4. Want de Geest geeft getuigenis van de gerechtigheid in de gelovige en stort de liefde tot God in zijn hart uit. Dit doet zijn genegenheden uitgaan tot God en Gods kind. Wie liefheeft Degene Die geboren heeft, die heeft ook lief degene die uit Hem geboren is. Liefde tot God en tot de naaste zijn de twee grote geboden waaraan de bediening van de ganse wet en de profeten hangt.

C. Een evangeliedienaar kan ook *andere delen van de wet* in het licht van het Evangelie prediken. De wet zegt bijvoorbeeld: "Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de HEERE uw God geeft", Ex. 20:12. Als ik nu aan een oprecht christen bewijs dat God zijn Vader is Joh. 20:17 en de kerk zijn moeder Gal. 4:26 in de evangelische zin van het woord, kan ik eveneens met zekerheid aantonen op grond van het verbond der belofte dat God "zijn leven en de lengte zijner dagen", is Deut. 30:20 en dat hij Hem tot in alle eeuwigheid zal genieten in het ver gelegen land dat de Heere ons geeft, Jes. 33:17. Zo kan een evangeliedienaar de hele wet voorstellen in het licht van het Evangelie en toch het werk van een evangelist doen, zonder dat hij ervan beschuldigd kan worden dat hij zware lasten legt op de schouders van de mensen in plaats van hen te leren hun lasten op de Heere te werpen.

Het antwoord van sommigen die zich tegen God stellen en vijanden van de waarheid zijn, luidt: "Als Christus de wet heeft verheerlijkt en God zondaren rechtvaardigt door de toerekening van Zijn gehoorzaamheid waardoor Hij de wet verheerlijkte en als Christus door Zijn dood het recht heeft voldaan, de dood heeft overwonnen, de toorn van God heeft gestild en de uitverkorenen met Hem heeft verzoend, wat blijft er dan over van de leer van de vergeving der zonden, de gave van het leven, de gave van de hemel en de hele leer van vrije genade? Als een borg de volledige schuld van een

schuldenaar betaalt aan een schuldeiser, is het naar de wet dat de schuldenaar uit de gevangenis komt en kunnen we in het geheel niet zeggen dat zijn zonden vergeven zijn. De kinderen van de wereld die in hun geslacht wijzer zijn dan de kinderen van het licht hebben mij vroeger in deze hoek gedreven."

Hierop antwoord ik:

Dat een schuldenaar niet aan zijn schuldeiser verplicht is, als hij zelf voor een borg heeft gezorgd om de hele schuld die hij gemaakt heeft te betalen, tenzij het zou zijn omdat hij hem zijn vertrouwen heeft geschonken. Zo is het echter niet tussen God en tussen ons. Toen God, de grote Schuldeiser, van de hemel neerzag op Adams geslacht dat zijn schuld niet kon betalen, vond Hij geen borg onder ons. Er was "niemand rechtvaardig, ook niet een", Rom. 3:10. Er was geen oog dat medelijden kon hebben en geen hand om te helpen. Er was niemand die in de bres kon staan, niemand die toen God dat vroeg, antwoord kon geven. Zo staat er ook geschreven dat een van de mensen die geen geld hadden, kwam en "zijn broeder uit het huis zijns vaders aangreep, zeggende: Gij hebt een kleed, wees ons ten overste, laat toch deze aanstoot onder uw hand wezen", Jes. 3:6. Omdat hij zich bewust was van zijn eigen onvermogen, weigerde hij dit met een eed, zoals iedere verstandige zondaar zou doen en zwoer "zeggende: Ik kan geen heelmester wezen; er is ook geen brood en geen kleed in mijn huis; zet mij niet tot een overste des volks", Jes. 3:7. Omdat dit de uitroep was van ieder vleselijk mens tot wie we allen zo gauw vluchten, heeft het God behaagd ons een Heerser te zenden voor Wie Hijzelf heeft gezorgd, "Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid", Micha 5:1. Omdat de Schuldeiser voor de Borg zorgde, terwijl geen enkele wet een schuldeiser daartoe verplicht, houd ik er toch aan vast dat er volledige genoegdoening is geschonken aan de wet en aan het recht en dat toch de leer van de vergeving der zonden en het zalig worden uit genade volledig overeind blijft. Zo kreeg God volkomen genoegdoening en is Hij toch de Gever. Zo zijn wij bevrijd zonder de wet en het recht te krenken en zullen we toch in alle eeuwigheid schuldenaars blijven van vrije genade. Dit is een grote verborgenheid, maar ik spreek hier over God de Schuldeiser en Zijn geliefde Zoon de Borg, Die Beide in gelijke mate tekort zijn gedaan en zijn gekrenkt door het ganse geslacht van schuldenaars. Het is waar dat Mozes soms in de bres gestaan heeft en Pinehas ook, maar de eerste was een beeld van Christus als Middelaar en de tweede was een beeld van Christus als Priester. Zij konden de breuk niet helen, maar God wees hen aan als lasthebbers van Christus. Toen al deze types tekortschoten, kwam de Schuldeiser al spoedig om Zijn deel op te eisen, terwijl Hij uitriep: "Er is niemand die voor mij kan staan om de breuk te helen." Tenslotte werd de breuk zo groot dat Noach, Daniël en Job niet tussen zouden hebben kunnen treden bij het recht voor één overtreder van de wet, zij zouden zelfs een zoon of dochter niet hebben kunnen bevrijden, maar zij zouden alleen hun eigen ziel hebben kunnen verlossen door hun gerechtigheid, die volmaakt moet zijn omdat de wet zelf ook volmaakt is.

II. *Wat de wet kan doen en wat ze niet kan doen.*

De wet kan de zonde ontdekken, want door de wet is de kennis der zonde, want ik had de zonde niet gekend zonder de wet. De wet kan de zonde groter maken en haar voorstellen zoals ze echt is in Gods oog, opdat de zonde boven mate zondigende wordt door de wet Rom. 7:13. Ze kan de zonde de overhand geven over de zondaar. Toen het gebod kwam, is de zonde weder levend geworden. "De zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft in mij alle begeerlijkheid gewrocht", en "heeft mij verleid, en door hetzelfde gedood", Rom. 7:8, 11. De wet kan de zonde zo krachtig maken dat ze de zondaar als een veroordeelde misdadiger, die gevangen is in de banden van de zonde, kan overleveren aan de wrekende gerechtigheid en de zonde een plaats geven in zijn geweten als een worm die niet sterft. "De kracht der zonde is de wet", 1 Kor. 15:56.

- A. De wet kan de zonde niet onderwerpen noch de zondaar heerschappij geven over de zonde. Door de eerste overtreding, wordt er schuld op de mens geladen. Door de wet, die de bediening

des doods is voor iedere overtreder, komen we onder de prikkel des doods te liggen. Zo is de wet krachteloos door het vlees. Ze is niet krachteloos in zichzelf, niet krachteloos in haar beschuldigende, verschrikkende, bindende en veroordelende natuur. Ook zou de wet niet krachteloos zijn in het rechtvaardigen, als de mens haar geboden kon gehoorzamen. De gevallen mens "kan haar echter niet gehoorzamen en daarom kan de wet de mens geen leven schenken. "Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid des zondigen vlees, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees", Rom. 8:3. De satan houdt hem gevangen onder de bindende en veroordelende macht van de wet. De mens die de geboden overtreedt, is door de wet gebonden in de ketenen van zijn overtreding Jes. 45:14. De duivel, de overste van de macht der lucht, van de geest die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid, heerst over hem als over een veroordeelde misdadiger Ef. 2:2.

- B. De wet kan de ongerechtvaardigde zondaar oog in oog doen staan met een aanklager voor Gods aangezicht. Hij die vroeger de middelaar van het verbond was, is nu de aanklager van allen die rechtvaardigheid zoeken in de werken der wet. "Meent niet, dat Ik u verklagen zal bij de Vader; die u verklaagt, is Mozes, op welke gij gehoopt hebt", Joh. 5:45. De wet kan maken dat er een oneindige afstand is tussen God en de zondaar, de zonde maakt scheiding tussen God en de ziel Jes. 59:2 en de wet houdt de breuk open en zal ervoor zorgen dat de oneindige afstand er blijft. Als een onoverbrugbare kloof zal de wet God eeuwig gescheiden houden van hen die sterven onder haar oordeel. Daarom wordt er gezegd dat de wet tegen ons is Kol. 2:14. Het is ijdel als we verwachten dat Mozes in de bres zal gaan staan, want hij staat daar niet meer als middelaar. Mozes, Mijn knecht, leeft niet meer als middelaar, maar staat nog steeds in de bres als een aanklager van de eigengerechte mens.
- C. De wet is de man van iedere ziel die onder haar leeft en het leven van haar verwacht. De wet verbindt zo'n ziel aan zichzelf zoals een vrouw aan haar man verbonden wordt. Zo'n geestelijke vrouw heeft krachtens de wet recht op de hele vreselijke erfenis van haar man, dat is op de ganse, eeuwige toorn van God. Als zo'n zondaar in zijn eertijds Christus aangrijpt, wordt dit beschouwd als overspel omdat de eerste man nog leeft. Als de zondaar echter ziet dat de wet een dodende letter is en tot Christus gaat, is hij der wet gestorven door het lichaam van Christus en is hij geen overspeler als hij Jezus huwt Rom. 7:2-4.
- De grootste voorvechters voor de letter van de wet, zijn de grootste vijanden van de geest van het Evangelie. De vervolgers en moordenaars van de Zaligmaker noemden zichzelf Mozes", discipelen Joh. 9:28 en zij waren verder van het Koninkrijk der hemelen dan de hoeren en de tollenaars. En de felste vervolgers van de apostelen waren zij die ijverden voor de wet van Mozes Hand. 21:20.

Omdat de Heere mij er de laatste tijd toe heeft gebracht om onderscheid te maken tussen de wet en het Evangelie, omdat het twee verschillende verbonden zijn, heeft het sommigen de laatste tijd goed gedacht om vanaf de preekstoel enige pijlen op mij af te schieten. Zulke mensen moeten zich ervoor wachten dat ze niets overhaast doen, opdat ze geen arme zielen die juist het land der belofte binnengaan, terugbrengen naar Egypte door de weg die zij naar Gods woord nooit meer zullen gaan. God heeft mij de kracht en de macht van beide doen gevoelen en ik hoop dat Hij mij er altijd van weerhouden zal om ze met elkaar te vermengen.

Ik heb nauwlettend de gangen van verschillende belijders gevolgd. Zij legden eerste grote achting en ijver voor de wet aan de dag en zijn daarna weggezonden in het arminianisme en van daaruit in openlijke goddeloosheid. Ik heb persoonlijk enige van deze ellendige mensen gekend en ik zou me erg vergissen als ze niet te ver gegaan zijn om ooit weer terug te keren. Als de macht van God een mens niet door het geloof kan bewaren in Christus, zal geen wettische band dat ooit kunnen.

Ik zal nu bespreken wat de wet niet kan doen.

1. Ze kan een zondaar geen genade schenken. De taal van de wet luidt: "Ik zal niet onschuldig houden die Gods naam ijdelijk gebruikt." Ook kan de wet de schuldige niet vrijspreken: al de offeranden die onder de wettische bedeling werden geofferd, konden niemand reinigen naar het geweten Hebr. 9:9. De wet kan niet rekenen met de lichtzinnigheid van de jeugd, de gebreken van de ouderdom, onze gewone zwakheden en krachtige verzoeken. Die "in een zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle", Jak. 2:10 en "totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet een jota noch een tittel van de wet voorbijgaan", Matth. 5:18.

2. De wet kan niet levend maken en geen leven schenken. Het is de bediening des doods en des oordeels 2 Kor. 3:7-9. Iedere ziel die onder de wet verkeert, is in tweeërlei opzicht dood: hij ligt onder het oordeel dat over Adam is uitgesproken en is dood geboren en hij ligt onder de vloek die is uitgesproken over iedere overtreder. Zo een zal onder het eeuwige oordeel van de wet komen, tenzij vrije genade hem opzoekt. Als er een wet was die het leven had kunnen schenken, dan zou de rechtvaardigheid door die wet geworden zijn Gal. 3:21. Ik weet dat de wet zegt: "De mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven", Rom. 10:5. Ik vraag me echter af of er in deze voorwaardelijke belofte bedoeld wordt op het "eeuwige leven in heerlijkheid", als een zegen die verdiend kan worden door onze werken. Adam had geen belofte dan het aards Paradijs maar hij verkreeg de heerschappij om zijn gehoorzaamheid. Hem was niet beloofd dat hij het eeuwige leven en de heerlijkheid in de hemel zou ontvangen om zijn gehoorzaamheid. Het is waar dat Christus het leven kreeg op grond van Zijn verdienste en dat is geen wonder, want Hijzelf is de Heere van het leven en de heerlijkheid, de levendmakende Geest, de Opstanding en het eeuwige Leven. Laat dat zijn zoals het is, de mens bleef niet verstoken van een belofte van het leven. Ik zal niet onderzoeken of deze belofte de voorwaardelijke belofte van de wet of de absolute belofte van een beter verbond is; ik denk echter het laatste. De belofte luidt als volgt: "Want Hij zal Zijn engelen van u bevelen, dat zij u bewaren in al uw wegen. Zij zullen u op de handen dragen, opdat gij uw voet aan geen steen stoot. Op de felle leeuw en de adder zult gij treden, gij zult de jonge leeuw en de draak vertreden. Dewijl hij Mij zeer bemint, spreekt God, zo zal Ik hem uithelpen; Ik zal hem op een hoogte stellen, want hij kent Mijn Naam. Hij zal Mij aanroepen, en Ik zal hem verhoren; in de benauwdheid zal Ik bij hem zijn. Ik zal er hem uittrekken, en zal hem verheerlijken. Ik zal hem met langheid der dagen verzadigen, en Ik zal hem Mijn heil doen zien", Ps. 91:11-16. Omdat ik in de wet niet zulke beloften als de bovenstaande kan vinden, neem ik aan dat ze beloften zijn van het betere verbond en heel goed toegepast kunnen worden op Christus, aan Wie de beloften werden gedaan en in Wie ze alle ja en amen zijn. Ook liggen ze in Hem als ons gezegend Hoofd vast voor het ganse zaad Rom. 4:16. Wanneer de Zaligmaker spreekt als de Zoon des mensen, wijst Hij daar ook op tot eer en heerlijkheid van de Vader. "Gelijkerwijs Mij de levende Vader gezonden heeft, en Ik leve door de Vader; alzo die Mij eet, dezelve zal leven door Mij", Joh. 6:57. In het bovenstaande zie ik niets dat afbreuk doet aan de eer van de Zaligmaker of aan Zijn verdienste, maar juist het tegendeel. We zien dat de menselijke natuur van Christus vlekkeloos was, "geheiligd en in de wereld gezonden", en dat daarin de tweede Persoon van de eeuwig geprezen Drie-eenheid woonde. Deze is God over allen, is verenigd met God de Vader en één in Wezen met Hem, Joh. 10:30. Hij is begiftigd met al de zeven genadegaven, giften en zegeningen van de Heilige Geest Jes. 11:2, op Zijn lippen is genade uitgestort Ps. 45:2, aan Hem is alle oordeel en macht gegeven en in Hem zijn al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen Kol. 2:3. Aan Hem is de belofte van het leven en de heerlijkheid voorgesteld Ps. 91:11 en God de Vader helpt Ps. 22:11 en rechtvaardigt Hem. Maar dan moet Zijn gerechtigheid wel een eeuwigdurende gerechtigheid zijn, die groot genoeg is om de hele wereld te rechtvaardigen, als God haar aan allen zou willen toerekenen. Het is zeker dat zij die deze gerechtigheid toegerekende onzin noemen, niet kunnen ontkomen aan het oordeel van

de hel, als zij sterven onder de ontzaglijke schuld van de schrikkelijke verachting van de Zoon van God.

3. Niemand die uit de werken der wet is, kan door de wet gerechtvaardigd worden ook al doet hij zijn uiterste best. Wie voor zijn leven werkt, is een schuldenaar om al de geboden van de wet te doen. Niets minder dan een volmaakte, geestelijke en niet aflatende gehoorzaamheid zal hem die de wet aankleeft, rechtvaardigen. "Nu degene, die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld. Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid", Rom. 4:4, 5. Kan de wet een zondaar tot Christus brengen om het leven en de zaligheid te ontvangen? Nee, zij kan alleen maar een zondaar aan Christus, de Rechter van levenden en doden, overleveren. "Weest haastelijk welgezind jegens uw wederpartij ...; opdat de wederpartij niet misschien u de rechter overlevere", zegt de Heere Matth. 5:25. U zult antwoorden en zeggen: "Ja, de wet kan ons tot Christus brengen om de zaligheid te ontvangen. Er staat geschreven: "Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest om ons tot Christus te brengen, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden", Gal. 3:24, Eng, vert. De woorden "om ons te brengen", zijn in het Engels schuin gedrukt, als toevoeging. Ik denk dat ze niet vermeld en gebruikt werden in de grondtekst. Het is duidelijk dat zij die deze woorden in de tekst hebben gezet, daardoor de tekst in tegenspraak hebben gebracht met de woorden van de Zaligmaker, Die tweemaal heeft gezegd: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke", Joh 6:44 en "niemand kan tot Mij komen, tenzij dat het hem gegeven zij van Mijn Vader", Joh. 6:65. Dit trekken en geven behoort tot een beter verbond. Zo wordt hij die tot Christus komt, getrokken door de Vader, getrokken met de koorden van eeuwige liefde Oer. 31:3 als met mensenzelen Hos. 11:4. Maar God weet dat onder de wet der geboden geen mens getrokken wordt. Ze zegt ons ternauwernood dat we ons moeten haasten om hulp te verkrijgen en brengt ons nog veel minder tot Christus. Het is de stem van de genade die ons zegt dat we moeten vluchten voor de toekomstige toorn.

Toen de wet op de berg Sinaï werd gegeven, stond er een omheining om de berg om het volk ervan te weerhouden om tot de Wetgever te naderen. Tot op deze dag zijn zij die de wet het meest aankleven, het verst van God. Als er een wet is die de zondaar tot Christus kan brengen, is het de ceremoniële wet, want die stelt Christus bijna in elk gedeelte voor. Zoals Milton opmerkt, werd Israël daaronder gebracht *"tot een beter verbond en van de schaduwachtige typen geleid tot de waarheid, overeenkomstig Johannes 1:17*. Het werd gebracht van het vlees tot de geest, van de last van strenge wetten tot het algemeen aannemen van vrije genade, van slaafse vrees tot kinderlijke vrees."

Zo werd het, volgens de geleerde schrijver, geleerd dat de wet gegeven was met het doel hen te doen zien hoe verdorven ze van nature waren omdat de zonde in hen werd opgewekt om tegen de wet te strijden, opdat ze tot de slotsom zouden komen dat er kostbaarder bloed voor de mens betaald moest worden, als ze zagen dat de wet de zonde wel kon ontdekken maar niet kon wegnemen door deze zwakke, schaduwachtige boetedoening, het bloed van stieren en bokken, alleen. De rechtvaardige moest staan in de plaats van de onrechtvaardige, opdat zij, als die rechtvaardigheid hen door het geloof werd toegerekend, gerechtvaardigd zouden worden voor God en vrede voor het geweten zouden vinden. Dit kon de wet hun niet geven en konden zij door goede werken niet verkrijgen. Omdat zij die niet konden bewerken, konden zij het leven niet verkrijgen. Zo blijkt dat de wet onvolmaakt is." De geleerde schrijver wijst erop "dat deze schaduwachtige types tot de waarheid leidden, datagenade en waarheid door Jezus Christus geworden zijn." Ik denk dat het wel aannemelijkst is dat de offeranden, die hij zwakke, schaduwachtige boetedoeningen noemt, Israël brachten tot de slotsom dat er kostbaarder bloed voor de mens betaald moest worden. Als er echter kan worden aangetoond dat de zedelijke wet een zondaar tot Christus kan brengen, zal ik geen bezwaar maken. Ik weet echter dat het een krachtige stem van de hemel was en de woorden die deze

stem sprak zijn niet te vinden in de wet der geboden die mij tot Christus bracht. Ik geloof dat ik evenveel van de veroordelende kracht van de wet heb gevoeld als welke sterveling dan ook, niemand uitgezonderd. Dit bracht me echter niet tot Christus, maar deed me in plaats daarvan wensen dat er geen God was, geen komend oordeel, geen toekomstige afrekening en geen eeuwig bestaan voor mijn ziel en deed me tenslotte wensen dat ik een beest was geweest. Ik ken sommige mensen die in zwarte wanhoop leven onder de wet en de wet met al haar verschrikkelijke eisen en grote toorn even levendig kunnen beschrijven als welke dienaar van het Evangelie in Engeland dan ook. Toch heeft het hen niet tot Christus gebracht en ik geloof dat het hen daar ook nooit brengen zal. De geest des geloofs moet vertrouwen werken in het hart voor de zondaar door Christus tot God gaat. Het is het geloof dat de zondaar gaande maakt. "Die tot God komt, moet geloven dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken", Hebr. 11:6. Dit geloof wordt altijd vergezeld door een openbaring van de arm van de Heere. "Wie heeft onze prediking geloofd, en aan wie is de arm des HEEREN geopenbaard?" Jes. 53:1. We zullen de Zaligmaker niet volgen, zolang dit niet is gebeurd. "Er geloofden zovelen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven", Hand. 13:48. Allen zullen het er mee eens zijn dat ongelof betekent dat we afwijken van God en geloof dat we tot Hem komen, Heb. 3:12. "Doch de wet is niet uit het geloof; maar de mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven", Gal. 3:12. Het is gemakkelijk te bewijzen dat het trekken, brengen en komen tot Christus allemaal vastliggen in de onvoorwaardelijke beloften, die behoren tot een beter verbond, dat het verbond der belofte genoemd wordt, Ef. 2:12.

Zo blijkt dat de wet het leven niet kan geven en de zondaar niet kan rechtvaardigen of tot Christus kan leiden of brengen. Als er echter enigen zijn die twistziek zijn en eraan vasthouden dat de voorwaardelijke belofte van het leven die aan de wet verbonden is, betrekking heeft op het eeuwige leven in heerlijkheid, is het duidelijk dat de wet beloofde wat ze niet kon vervullen. Als er namelijk een wet geweest was die het leven had kunnen geven, zouden we zeker door die wet de rechtvaardigheid verkregen hebben. Omdat dit echter niet zo is, wil ik "de genade Gods niet teniet doen; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven", Gal. 2:21.

Als de belofte van de wet slechts doelt op het *tijdelijk* leven, in overeenstemming met het eerste gebod met een belofte, dat luidt: "Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de HEERE uw God geeft", Ex. 20:12, is het naar de woorden van Mozes slechts een arm leven op zijn best, dat de wet belooft. "Aangaande de dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaren, of, zo wij zeer sterk zijn, tachtig jaren; en het uitnemendste van die is moeite en verdriet", Ps. 90:10. Moeite en verdriet zijn van zo weinig waarde voor een ziel die met Christus begeert te zijn, dat het de moeite niet loont om ervoor te strijden. Het lijkt mij duidelijk dat de mens die het meest heeft gevoeld van de strengheid van de wet, er op de meest wettige wijze mee zal omgaan en dat hij die een vreemdeling is van de verschrikkingen van de wet, het minst kent van de zoetheid van het Evangelie. Wie niet duidelijk spreekt over het Evangelie, spreekt ook niet duidelijk over de wet. De beste evangeliedienaar is hij die de wet het scherpst predikt. Dat blijkt uit de leer van onze dierbare Verlosser, Die het Evangelie zo duidelijk predikte als niemand dat kon en die de wet duidelijk uitlegde als niemand ooit deed. Daarom zal hij die op wettische wijze de wet aankleeft, zeker het Evangelie verduisteren en zij die doen alsof zij de grootste voorvechters van de wet zijn, zijn de grootste vijanden van het Evangelie en de vreselijkste bespotters van God. Kijk maar naar de Britse Paus, ik bedoel de leider van de arminianen, die doet alsof hij de grootste voorvechter van de wet is in heel Groot-Brittannië. Ik denk dat ik al de annalen van de aarde en de hel kan uitdagen om mij zulke vreselijke godslasteringen voor te leggen als hij leerde en openbaar maakte. Noem één bruut kerkmens, Kaïn niet uitgezonderd, die de eeuwige gerechtigheid van de Zoon van God "toegerekende onzin", heeft genoemd, het besluit van God "een vreselijk besluit", en de leer van verkiezing en predestinatie "de wet van de duivel." Ik daag u allemaal uit om mij te tonen, dat er

voor de huidige voorvechter van de wet het levenslicht zag, zulke godslasteringen zijn geuit door enig schepsel, mens of duivel. Wij weten allemaal dat Gods verkiezingsbesluit van eeuwigheid vastligt, al voor er duivelen waren, en daarom kan het geen wet van de duivel zijn. Als hij zijn leer van de vleselijke volmaaktheid geloochend had en de verdorvenheid van het hart van de christen die strijdt tegen de wet zijns gemoeds "de wet van de duivel", genoemd had, dan zou hij gelijk gehad hebben, want dat is zeker de wet van de duivel, anders zou ze niet strijden met de wet Gods, die geschreven is in het hart van de christen. Het is duidelijk dat de duivel de wet daar eerst heeft gelegd Gen. 3:4 en nu strijdt om zijn heerschappij te behouden, zelfs in Gods heiligste kinderen en in de stralen van het helderste licht dat ooit een kind van God bescheen Rom. 7:22, 23.

Het is duidelijk dat de wet geen tijdelijk, geestelijk of eeuwig leven schenken kan. Ook kan de wet een christen niet verzekeren van enig leven, in dit en in het toekomstige leven. Een christen moet ook niet leven onder de wet als het verbond der werken. Ook zal de zonde geen heerschappij hebben over hem die weigert om zo te leven, want zulke mensen zijn "niet onder de wet, maar onder de genade", Rom. 6:14. Zij moeten God ook niet dienen onder het wettische juk dat niemand kan dragen, maar het juk van Christus op zich nemen en God "dienen in nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid der letter", Rom. 7:6. Ook wordt Gods ware kind niet geboden om zich de wet voortdurend voor ogen te stellen. Hij moet echter alle geboden eerbiedigen en God nooit vergeten, opdat Hij nabij zal zijn in tijden van gevaar, zodat hij zich niet zal ontzetten. Zo stelt Paulus ons een loopbaan voor om in te lopen en zegt ons die te lopen "ziende op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus", Hebr. 12:2. Omdat God heeft beloofd dat hij de mens die op Hem vertrouwt, volkomen vrede zal schenken en iedere gelovige gebiedt om in Christus Jezus de Heere te wandelen gelijk hij Hem heeft aangenomen, geloof ik dat de christenen die Hem aannemen zoals Hij Zich aan hen heeft geopenbaard, als de Weg, de Waarheid en het Leven, de wet het beste houden, tenzij we veronderstellen dat vereniging met Christus en een delen in de vergevende liefde goede werken teniet doen. Omdat de Heere echter de wortel en de stam van iedere ware gelovige is, zijn vereniging en gemeenschap met Hem de enige weg om de boom goed te maken en de Waarheid heeft gezegd dat de vrucht goed is als de boom goed is. Ik ga nu verder met ons volgende punt.

III. *Wat we moeten verstaan onder het geloof?*

Onder het geloof kunnen we vier dingen verstaan.

- In de eerste plaats het Voorwerp van het geloof.
- In de tweede plaats de geloofsleer.
- In de derde plaats de genade van het geloof.
- En in de vierde plaats het leven uit het geloof.

1. In de eerste plaats zal ik dus spreken over het Voorwerp van het geloof. *De eenheid van het Goddelijke Wezen* is het Voorwerp van het geloof. "Hoor, Israël! de HEERE, onze God, is een enig HEERE", Deut. 6:4.

Het geloof heeft ook als Voorwerp dat er meer Personen zijn in één Goddelijk Wezen. "Want Drie zijn er, Die getuigen in de hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn Een", 1 Joh. 5:7. De Persoon Die het dichtst bij ons staat in ons geloof, is de Zaligmaker, want door Hem geloven we in God, 1 Petrus 1:21. Ook staat er geschreven: "Gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij", als de Weg tot Hem ,Joh. 14:1. Zoals we niet alleen in de Naam van de Vader en van de Zoon gedoopt worden, maar ook in de Naam van de Heilige Geest, zo worden we ook niet alleen gezegend in de Naam van de Vader en de Zoon, maar ook in de Naam van de Heilige Geest. "De genade van de Heere Jezus Christus, en de liefde van God, en de gemeenschap des Heiligen Geestes, zij met u allen", 2 Kor. 13:14. In het Boek van God wordt duidelijk verklaard dat de Heilige Geest een andere Persoon is en dat Hij een Goddelijk Wezen is. Daarom moet iedere ware gelovige

geloven en erkennen dat er meer Personen zijn in het Goddelijk Wezen. Er is geen komen tot volle verzekerdheid des verstands zolang we de verborgenheid van God, van de Vader en van Christus niet kennen Kol. 2:2.

2. In de tweede plaats kunnen we onder het geloof de geloofsleer verstaan, die de apostel het geloof noemt: "Maar zij hadden alleenlijk gehoord, dat men zeide: Degene, die ons eertijds vervolgde, verkondigt nu het geloof, hetwelk hij eertijds verwoestte", Gal. 1:23. Ik denk dat hier bedoeld wordt op de leerstellingen die hij verkondigde. De artikelen van het geloof zijn zo talrijk, dat ze hier niet allemaal kunnen zijn bedoeld. De belangrijkste en meest wezenlijke punten zijn de hiervoor genoemde leer van de Drie-eenheid en *de leer van de verkiezing en predestinatie tot het leven*. Deze leer wordt altijd geopenbaard aan de oprechte gelovige. Daarom wordt het geloof ter onderscheiding "het geloof der uitverkorenen Gods", genoemd Titus. 1:1, want het wordt alleen in de uitverkorenen Gods gevonden en het oprechte geloof grijpt de leer van de verkiezing aan, terwijl het naamchristendom het *een verschrikkelijk besluit* noemt. De leer van de *persoonlijke verlossing* is een leerstuk van het geloof. Het geloof overwint de afkeuring, toejuichingen, toorn, ijdelheid en de godsdienst van de wereld en het overwint ook de god van deze wereld. "Dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof", 1 Joh. 5:4. Het geloof behaalt deze overwinning door het bloed van het Lam. De leer van de *rechtvaardigmaking uit genade* door een toegerekende gerechtigheid is ook een leerstuk van het geloof. Daarom wordt de toegerekende gerechtigheid ter onderscheiding "de rechtvaardigheid des geloofs" genoemd, Rom. 4:11, Rom. 10:6. De leer van de *krachtdadige genade* die de ziel verandert en vernieuwt, is een leerstuk van het geloof, want iedere ware gelovige wordt zo vernieuwd in onderscheiden trap en mate. De *volharding* der heiligen is een leerstuk van het geloof, daarom wordt er gezegd dat de christen door "de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid", 1 Petrus 1:5.

3. *De genadegave van het geloof* wordt in onze tekst aangeduid als een zeer waardevolle zegen van de Heilige Geest Ef. 2:8 en als een uitgelezen vrucht van de Heilige Geest Gal. 5:22. Ieder uitverkoren schaap van Christus, en niemand anders, zal haar zeker ontvangen. "Gijlieden gelooft niet; want gij zijt niet van Mijn schapen, gelijk Ik u gezegd heb", Joh. 10:26. Zij die verordineerd zijn tot het eeuwige leven, zijn ook verordineerd tot een leven door het geloof, want "er geloofden zovelen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven", Hand. 13:48.

4. Onze tekst kan ook doelen op het *leven en de daden* van het geloof. Omdat het geloof een genade is waardoor God zeer verheerlijkt wordt, zijn "alle dingen mogelijk dengene, die gelooft", Mark. 9:23. Het geloof verheerlijkt God ook zeer door Hem alle heerlijkheid te geven. Abraham "is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer", Rom. 4:20. Het is een genade die gevonden wordt bij iedere verhoorde bede en zonder het geloof is ieder gebed ijdel. Het is een genade die God zeer behaagt, want "zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen", Hebr. 11:6. Het is een geloof dat al het nodige uit de volheid van de Zaligmaker ontvangt. Daarom wordt er gezegd dat we leven "door het geloof des Zoons van God", Gal. 2:20. Het is een genade die de Zaligmaker een aangename verblijfplaats, een woning in het hart bereidt, omdat ze werkt door de liefde tot Hem, "opdat Christus door het geloof in uw harten wone", Ef. 3:17. Het geloof is "een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet", Hebr. 11:1. Ons tegenwoordige en eeuwige deel ligt vast in het geloof: "Heeft God niet uitverkoren de armen dezer wereld, om rijk te zijn in het geloof?", Jak. 2:5. Kortom, het is een genade, die het hart reinigt, door de liefde werkt en de wereld overwint. "Welke door het geloof koninkrijken hebben overwonnen, gerechtigheid geoefend, de beloftenissen verkregen, de muilen der leeuwen toegestopt; de kracht des vuurs hebben uitgeblust, de scherpte des zwaards zijn ontvloden, uit zwakheid krachten hebben gekregen, in de krijg sterk geworden zijn, heirlegers der vreemden op de vlucht hebben gebracht", Hebr. 11:33-34.

Het is een genade die het schepsel ontledigt, een genade die een sterke hand heeft, Christus aangrijpt, als een oog op Christus ziet, als een mond Christus eet en al het nodige van Christus ontvangt. Deze genade zoekt de eer van God en voedsel voor de ziel. Rechtvaardigheid en kracht, licht en leven, vrede en vreugde, de zegeningen die noodzakelijk zijn voor dit leven en de heerlijkheid van het toekomstige leven zijn de beloften van het zaligmakend geloof. Het is tenslotte ook een genade die altijd zal blijken uit de vruchten, zonder dat iemand voor zich laat "trompetten, gelijk de geveinsden doen", Matth. 6:2.

IV. Ik zal aantonen dat we door de prediking van het geloof de wet bevestigd wordt en hoe dat gebeurt.

1. In de eerste plaats bewijzen we door de prediking van de uitgestrekte voldoening van Christus dat de wet is gehoorzaamd, verheerlijkt en heerlijk gemaakt door Één Die gelijk is aan de Wetgever en daarom ook gelijk is aan de wet. Christus heeft het "geen roof geacht Gode even gelijk te zijn", maar heeft "de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen", en is "gehoorzaam geworden", dan Zijn geboorte tot Zijn dood, tot "de dood des kruises", Filipp. 2:6-8. Door Christus", leven werd de wet verheerlijkt en door Zijn dood werd voldaan aan de hoogste eisen van het recht en werden alle beloften en schaduwen die voorafgingen aan de komst van Christus en het heil dat door Hem bereid werd, volkomen vervuld. Gods eer die verduisterd was door iedere overtreder, werd hersteld in haar luister en heerlijkheid door de volmaakte gehoorzaamheid van Zijn Zoon en een heerlijke weg werd geopend, zodat genade kon heersen tot verheerlijking van het recht. Is de wet heerlijk, heilig, rechtvaardig, goed, geestelijk, waar en eeuwig? Dat moge zo zijn. Christus is echter het uitgedrukte Beeld van de Vader en het Afschijnsel Zijner heerlijkheid Hébr. 1:3. Is de wet heilig? Christus is de Heilige. Is de wet rechtvaardig? Christus is de Rechtvaardige. Is de wet goed? Christus is de goede Herder. Is de wet geestelijk? Christus is de Heere van de hemel, de levendmakende Geest; ja, de Opstanding en het Leven. Is de wet waar? Christus is de ware God en het eeuwige leven. Is de wet eeuwig? Christus is de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste. Zegt de wet dat u uw God moet vrezen? Hier is een Knecht op Wie de Geest van de vreze des Heeren rustte. Zegt de wet dat u de Heere, uw God, moet liefhebben met heel uw hart? Hier is een Persoon Die waarachtig God is en God is Liefde. Zegt de wet dat u heilig moet zijn, omdat de Heere, uw God, heilig is? Hier is er Een Die heilig is als God, heilig als mens en heilig als Godmens, Die heilig is geboren, Die nooit een onheilige gedachte had, nooit een onheilig woord sprak en Wiens voeten nooit onheilig wankelden. "Wie van u overtuigt Mij van zonde? En indien Ik de waarheid zeg, waarom gelooft gij Mij niet?" Joh. 8:46. De duivel zelf heeft erkend dat Hij rechtvaardig is, toen hij zei: "Ik ken U, wie Gij zijt, namelijk de Heilige Gods", Luk. 4:34. Judas erkende ook dat Hij rechtvaardig is, toen hij zei: "Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed!" Matth. 27:4. Pilatus erkende dat Hij rechtvaardig is, toen hij zijn handen waste en zei: "Ik ben onschuldig aan het bloed dezes Rechtvaardigen; gijlieden moogt toezien", Matth. 27:24. Zijn vrouw erkende dat Hij rechtvaardig is, toen ze zei: "Heb toch niet te doen met die Rechtvaardige; want ik heb heden veel geleden in de droom om Zijnentwil", Matth. 27:19. Zijn moordenaars erkenden dat Hij rechtvaardig is, toen ze zich op de borst sloegen en zeiden: "Waarlijk, Deze was Gods Zoon!" Matth. 27:54. De soldaten erkenden dat Hij rechtvaardig is, toen ze verklaarden dat de engelen van de hemel de steen hadden weggerold en erop waren gaan zitten, Matth. 28. De leidlieden erkenden dat Hij rechtvaardig is, toen ze zeiden: "Neem dit geld en zeg: "Zijn discipelen zijn des nachts gekomen, en hebben Hem gestolen En indien zulks komt gehoord te worden van de stadhouder, wij zullen hem tevreden stellen, en maken, dat gij zonder zorg zijt- Matth. 28:13, 14.

God de Vader erkende dat Hij rechtvaardig is door Hem op te wekken uit de doden en ons met Hem. God de Heilige Geest erkende dat Hij rechtvaardig is door getuigenis te geven van Zijn opstanding en Zijn gerechtigheid aan iedere gelovige. De Zaligmaker gaf getuigenis van Zijn eigen rechtvaardigheid door te maken dat iedere valse getuige bij zijn rechtszaak de anderen tegensprak en

door Zijn tegenstanders op de grond te doen vallen om de woorden van de psalmdichter te vervullen: Als zij "naderden om mijn vlees te eten, stieten zij zelve aan, en vielen", Ps. 27:2.

Toen de Goddelijke Wetgever zo'n voortreffelijke Persoon en zo'n voortreffelijke gehoorzaamheid zag, waren alle deugden Gods volkomen met elkaar in overeenstemming en verkondigden zij dat zij allemaal waren voldaan. Het recht zegt: "Door het bloed uws verbonds heb Ik uw gebondenen uit de kuil, daar geen water in is, uitgelaten", Zach. 9:11 en "Ik ben getrouw en waarachtig om de zonden te vergeven en hen te reinigen van alle ongerechtigheid", 1 Joh. 1:9. Terwijl de wet zegt: "Verwerp een volmaakte gehoorzaamheid en ik zal u nooit meer verdoemen",. Het is mijn taak om "de goddeloze te veroordelen, gevende zijn weg op zijn hoofd, en de rechtvaardige te rechtvaardigen, gevende hem naar zijn gerechtigheid", 2 Kron. 6:23. De heiligheid zegt: "Ik ben de HEERE, die u heilige", Lev. 20:8. De waarheid zegt: "Ontvangt de waarheid", en "en de waarheid zal u vrijmaken", Joh. 8:32. Het licht zegt te zullen "verschijnen degenen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods", Luk. 1:79. De wijsheid zegt: "Ik leg voortreffelijke wijsheid weg voor de rechtvaardigen", Spr. 2:7, Eng. vert. en maak hen wijs tot zaligheid 2 Tim. 3:15. De vrede zegt: "Ik verkondig "vrede degenen die verre zijn, en degenen die nabij zijn", Jes. 57:19. De goedertierenheid zegt: "Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten", Hebr. 13:5. De getrouwheid zegt: "Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen uit Mijn lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen", en Ik zal "in Mijn getrouwheid niet feilen", Ps. 89:35, 34. De barmhartigheid zegt: "Ik zal barmhartig zijn, dien Ik barmhartig ben", Rom. 9:5 en Ik "zal eeuwiglijk gebouwd worden", Ps. 89:3. De alomtegenwoordigheid zegt: "En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld", Matth. 28:20. De almacht zegt: "Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht", 2 Kor. 12:9. Het leven zegt: "Want Ik leef, en gij zult leven", Joh. 14:19. De eeuwigheid zegt: "Israël wordt verlost door de HEERE met een eeuwige verlossing", Jes. 45:17. De heerlijkheid zegt: "De nooddrufte verhoogt Hij uit de drek, dat Hij hen de stoel der ere doe beërven", 1 Sam. 2:8. De drie-enige Jehovah zegt: "Opdat zij volmaakt zijn in een", en vervuld worden "tot al de volheid Gods", Joh. 17:23, Ef. 3:19.

Zo bevestigen we de wet in de hand van de Wetgever tot verheerlijking van alle deugden van de Godheid en in overeenkomst met de woorden die zij gezamenlijk spreken, terwijl God de goddelozen rechtvaardigt. Omdat God de wet verheerlijkt heeft door het leven van de Zaligmaker en het recht volkomen genoegdoening geschonken heeft door Zijn dood, wordt, de gehoorzaamheid van de Zaligmaker het heerlijke fundament van de troon der genade. "Gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Uws troons; goedertierenheid en waarheid gaan voor Uw aanschijn henen", Ps. 89:15. Zo is God rechtvaardig zowel met betrekking tot het gebod als met betrekking tot de straf van de wet, zelfs wanneer Hij een zondaar rechtvaardigt. Zo staat er geschreven: "Welke God voorgesteld heeft tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed, ... tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in deze tegenwoordige tijd; opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende degene die uit het geloof van Jezus is", Rom. 3:25-26. Zo wordt de wet bevestigd in de hand van, de Wetgever.

2. In de tweede plaats bevestigen wij de wet, als ontwapend van haar vloek en als veroordelende kracht, in het hart van de Middelaarskoning Christus Jezus. Toen Hij kwam om de wet te vervullen, zei Hij: "Uw wet is in het midden Mijns ingewands", Ps. 40:9. De wet was neergelegd in de ark, die een echt type van Christus was. Christus heeft het oordeel dat "enigerwijze ons tegen was uit het midden weggenomen, hetzelfde aan het kruis genageld hebbende", Kol. 2:14. Daarom bewaart de Heere Jezus de verheerlijkte en ontwapende wet in Zijn eigen hart en is Hij waarachtig God én Zaligmaker, omdat Hij niemand verloste dan door Zijn bloed. "Gij zijt uws zelfs niet. Gij zijt duur gekocht", 1 Kor. 6:19, 20. Zo is de christen Gode niet zonder de wet, maar is hij "voor Christus onder de wet", 1 Kor. 1:21.

3. Wij bevestigen de wet in het hart van ieder oprecht kind van God, zoals er staat geschreven: "Maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israël maken zal, spreekt de HEERE:

Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn", Jer. 31:33. We bevestigen dat de wet vervuld is in het hart van een christen door de prediking van een toegerekende gerechtigheid die de wet bevredigt en de liefde van God die de wet vervult. De wet zegt niets tegen een borg en toegerekende gerechtigheid, ook zegt ze niets tegen de liefde van God. Daarom besluiten wij met de apostel dat de gelovige de gerechtigheid van Christus heeft en dat de liefde Gods in zijn hart is uitgestort. Dit eerste maakt dat hij aan de eisen van de wet voldoet, het laatste is de vervulling van de wet. We mogen met de taal van de Schrift zeggen dat "het recht der wet vervuld is in hen, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest", Rom. 8:4. Zo wordt de wet bevestigd in het hart van ieder kind van God.

4. In de vierde plaats bevestigen we de wet in de hand van het recht als een verbond der werken dat volmaakte en niet aflatende gehoorzaamheid eist op straffe van de verdoemenis van alle onbekeerde nakomelingen van Adam. We bevestigen ook dat de wet in al haar Goddelijke eisen is tegen iedere ziel die buiten Christus is. "Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek", Gal. 3:10. De rechtvaardige Rechter van de ganse aarde moet krachtens Zijn Goddelijke waarheid het vonnis van de wet uitspreken over allen die onder de wet sterven. "Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is", Matth. 25:41. Zo wordt de wet bevestigd in de handen van het recht en vormt het de onveranderlijke grondslag van de troon des oordeels. Neem de wet weg en de troon des oordeels valt, want "waar geen wet is, daar is ook geen overtreding", Rom. 4:15 en daarom is er dan ook geen rechter en geen oordeelstroon nodig. God heeft echter Zijn troon bereid ten gericht. Wij leren dat Christus de wet wel verheerlijkt en heerlijk gemaakt heeft, maar haar nooit tenietgedaan heeft. Hij vervulde de wet, maar heeft haar nooit herroepen of in enig opzicht krachteloos gemaakt.

5. In de vijfde plaats komen veel van Gods heerlijke eigenschappen openbaar in de wet en is de wet Goddelijk en geestelijk. Daarom is de wet ook eeuwig en is ze voor altijd bevestigd. Daarom zullen zij die onder de wet, als het verbond der werken, sterven tot hun eeuwige ontsteltenis merken dat de wet nooit zal ophouden te bestaan, dat er nooit een tittel of een jota van de wet voorbij zal gaan, of herroepen, veranderd, afgezwakt of tenietgedaan zal worden, maar dat de goddelozen zullen gaan in de eeuwige pijn. Men heeft mij ervan overtuigd dat het woord "eeuwig", dat van toepassing is op de staat van de rechtvaardigen ook van toepassing is op de ondergang van de verdoemden. Wat de huichelaar ook zegt, Christus verkondigt iedere ongelovige: "Waar Ik heenga, kunt gijlieden niet komen", Joh. 8:21. L1 kunt niet komen uit het rijk van de doden over de kloof die er gesteld is. "Voorwaar, Ik zeg u: Gij zult daar geenszins uitkomen, totdat gij de laatste penning zult betaald hebben", Matth. 5:26. Het verblijf in de gevangenis kan onze schulden nooit betalen en de verdoemenis van een zondaar kan dat nog minder. Hij zal zijn Maker in alle eeuwigheid vloeken om hem toch Zijn verdienste te schenken. Sommigen, die een hernieuwde mogelijkheid van verzoening hebben uitgedacht, beweren godslasterlijk dat zondaren, en zelfs duivelen, nadat ze een tijd in de hel hebben verkeerd, allemaal teruggebracht zullen worden in Gods gunst. Dit is moeilijk te verklaren, omdat er sommigen zijn die nooit in Gods gunst hebben verkeerd. Ze beweren ook dat de veroordeelden voor een tijd zullen lijden na de oordeelsdag. Dit is net zo verwonderlijk, want Christus heeft gezworen dat er geen tijd meer zal zijn. De veroordeling van de goddelozen en de tijd zullen tegelijk eindigen en naar de eed van Christus zal er daarna geen tijd meer zijn. Na de tijd is er alleen maar een eindeloze eeuwigheid. Als er een periode gevonden wordt in de eeuwigheid, dan zou er zo'n verlossing uit de gevangenis kunnen zijn. Zo bevestigen we het oordeel, de toorn, de uitvoering en de donder van de wet in engelen en mensen, zelfs in de hel. "Bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar", Ps. 139:8. "Doen wij dan de wet teniet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet", Rom. 3:31.

6. Ten zesde bevestigen we de wet voor de ogen van iedere ware gelovige als een grens die God gesteld heeft om alle ongerechtigheid te beletten op straffe van kastijding met de roede van Zijn Vaderlijk ongenoegen. "Indien zijn kinderen Mijn wet verlaten, en in Mijn rechten niet wandelen zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen. Maar Mijn goedertierenheid zal Ik van hem niet wegnemen, en in Mijn getrouwheid niet feilen", Ps. 89:31, 33, 34. We bevestigen de wet in het hart van een ware gelovige door hem te zeggen dat de wet nu zijn vriend is, omdat hij in Christus Jezus is. De wet is goed omdat ze de arme schuldenaar een borg toekent, de Schuldeiser is goed omdat Hij een Borg zond en de Borg is goed omdat Hij de schuld betaalde. De wet ziet niets afkeurenswaardigs in een toegerekende gerechtigheid en kan niemand verdoemen die in deze gerechtigheid gevonden wordt. "En hij dit weet, dat de rechtvaardigen de wet niet is gezet, maar de onrechtvaardigen en de halsstarrigen", 1 Tim. 1:9.

De wet is geen vijand van iemand wiens schuld door een borg is betaald. Stel u bijvoorbeeld voor dat ik een schuld van vijftig pond heb en daarom gevangen wordt gezet. Een borg komt naar voren, betaalt de schuld en krijgt een kwitantie van de schuldeiser. Geen rechtvaardige schuldeiser zal na de betaling van de schuld proberen mij in de gevangenis te houden. Zo wordt de christen, als hij van God een kwitantie heeft gekregen in zijn hart, op wettige wijze uit de gevangenis bevrijd. Zo maakt zo'n verandering in omstandigheden de vreselijke wet tot een vriend van de gevangene. Stel u ook voor dat een onschuldige en een moordenaar beiden beschuldigd worden van dezelfde misdaad. In een eerlijk proces wordt de onschuldige vrijgesproken en de moordenaar als schuldige aangewezen. Dezelfde wet die een vijand is van de moordenaar is dan een vriend van de onschuldige. Zo kwelt de beschuldigende duivel hier zowel de rechtvaardige als de goddeloze, maar in de ogen van de wet en het recht is de één volmaakt in Christus. Het recht zegt: "Ik schouw niet aan de ongerechtigheid in Jakob; ook zie ik niet aan de boosheid in Israël", Num. 23:21. De onrechtvaardige mens wordt in de oude Adam en onder de wet van Adam gevonden als een hater van God en van hen die God vrezden. Tot zulke mensen zegt het recht: "Geen doodslager heeft het eeuwige leven in zich blijvende", 1 Joh. 3:15. Hier is de wet, die een tegenstander is van de ongelovige, een vriend van de gelovige. Dat is niet verwonderlijk, want de vergeldende Rechter zegt: "Ik ben getrouw en rechtvaardig, dat Ik u de zonden vergeve, en u reinige van alle ongerechtigheid", 1 Joh. 1:9. Kort gezegd: een rechtvaardig God rechtvaardigt zonder de wet en het recht te krenken de goddelozen door toerekening van de gerechtigheid van de Borg. Zo ziet de gerechtvaardigde ziel dat de wet en het recht hem in de Middelaar gunstig genegen zijn. Omdat hij bekleed is met een gerechtigheid die de wet volkomen bevredigt, luidt de taal van zijn geloof: "Ik dien met het gemoed de wet Gods", Rom. 7:26. Zo'n ziel weet dat liefde de vervulling van de wet is en omdat liefde het hart is van het nieuwe schepsel, kan hij in heilige triomf zeggen: "Ik heb een vermaak in de wet Gods, naar de inwendige mens", Rom. 7:22. Hij die wandelt in geloof en liefde, wandelt onberispelijk naar de geboden des Heeren. Zo'n ziel heeft geen reden om beschaamd te zijn, omdat hij eerbied toont voor alle geboden. Zo bevestigen we de wet voor de ogen en in het hart van iedere ware gelovige als een wet die ontwapend is van haar vloek en veroordelende kracht. "Doen wij dan de wet teniet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet", Rom. 3:31.

V. *Wie de wet krachteloos maken.*

Als de wettische mens die werkt om het leven te beërven, de erfenis verkrijgen zal, is het geloof ijdel geworden en de belofte van God tenietgedaan Rom. 4:14. "Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre", Gal. 3:21. Als de prediking des geloof geen plaats over laat voor de wet, is de wet tenietgedaan. "Doen wij dan de wet teniet door het geloof? Dat zij verre", zegt onze tekst. Zo wordt de wet bevestigd zonder iets af te doen van de belofte en zo wordt het geloof in de belofte bevestigd zonder iets af te doen aan de wet. Ik zal nu aantonen wie de wet tenietdoen.

1. De deïst erkent geen Zaligmaker, geen Evangelie, geen komend oordeel en daarom ook geen Rechter en geen wet. Zo doet hij de wet en het Evangelie teniet en noemt ze een ijdele priesterdienst. Zo maakt hij alles krachteloos.
2. Hij die spreekt over liefde tot alle mensen, die zegt dat God de mens nooit gemaakt heeft om hem te verdoemen, maar dat alle mensen zalig zullen worden door de algemene verzoening, of ze verkoren zijn of niet, onttroont het recht en laat door zijn verdoemelijke ketterij geen plaats over voor de troon des oordeels. Zo is er in de wet geen plaats meer voor Degene aan Wie zij rechtmatig toebehoort, want "gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid van Gods troon", Ps. 89:15. Als gerechtigheid en gericht weggenomen worden, moet de rechtvaardige God en Rechter ook wijken. Zo maakt hun leer de wet krachteloos en blijft er geen plaats over voor de rechtmatige Eigenaar.
3. In de derde plaats is er de blinde leidsman, die zegt dat Christus kwam om een betere wet te geven, de strenge eis van de tien geboden af te zwakken en ons een voorbeeld te geven door Zijn heilige leven, opdat we zouden wandelen zoals Hij en Zijn minder strenge wet zouden kunnen gehoorzamen. De tien geboden waren te zwaar en daarom heeft de Zaligmaker de eis afgezwakt. Zo doet hij de wet teniet door zijn eigen wet te maken.
Er zijn ook mensen die ons zeggen dat goede werken verdienstelijk zijn in Gods oog, dat God genadig is en onze gebreken kent en niet zo streng is als Zijn wet Hem voorstelt, maar in Zijn genade de wil voor de daad aanziet en dat we het beste moeten denken van Zijn genade omdat de waarheid en het recht bedekt worden. Zulke mensen laten in hun uitleg geen ruimte over voor het oordeel van de wet en al de toorn van God die daarin is geopenbaard, maar door al haar verschrikkingen weg te nemen of te verduisteren, houden ze een wet over die leeg, nietszeggend en uitgehold is.
4. In de vierde plaats ontkent de ariiaan, die in zijn vervloekte ketterij de Godheid van Christus loochent, ook de Goddelijkheid, geestelijkheid, onveranderlijkheid en eeuwigheid van de wet door te verklaren dat de Borg slechts een gewoon mens was. De borg moet de wet kunnen houden en als een gewoon sterveling de wet kon vervullen en ons van onder de wet kon verlossen, zou er geen Goddelijke goedkeuring aan gehecht kunnen worden. Zo doet hij de heerlijkheid van de wet teniet door arme, trotse stervelingen te vertellen dat de lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid van een schepel genoegzaam is om van de dood te verlossen en duizenden zielen voor God te rechtvaardigen. Zo neemt hij de luister weg van de eer en de heerlijkheid van al Gods deugden die in de wet geopenbaard worden en van alle heerlijkheid van God die van Mozes", gezicht af straalde en maakt haar ijdel en nietig. Zo ontnemen hij de wet al haar Goddelijke heerlijkheid door de Zaligmaker Zijn Godheid te ontnemen en zo ontnemen hij ook aan de verdiensten van de Zaligmaker hun oneindige en eeuwige waarde en waardij. Dit doet hij als hij ons zegt dat God hem zaligmaker had kunnen maken als Hij dat had gewild.
5. Er zijn ook mensen die zich beijveren om de zwakken in het geloof die gebogen gaan onder het juk van de wet te verzadigen met vormen en inzettingen die door mensen zijn uitgedacht om zo de verschrikkelijke wond te helen. Zij zeggen de zwakken dat het houden van de sabbat, het gaan naar de kerk en het komen tot de tafel des Heeren de enige weg is en leiden hen niet tot de vrijheid van de Geest in Christus Jezus. Zo doen zij de donder van de wet ophouden en door mensen te leiden tot de werken van het vlees, leiden zij hen tot de wet der werken om hen op te bouwen.
6. Ook de mensen die ons zeggen dat het aantrekken van kerkelijke gewaden en het lezen van formuliergebeden de enige manier is om zondaren te vangen "door ze met hun eigen wapens te bestrijden", maken de wet krachteloos. Ze doen alsof de wet, wanneer ze onder Gods zegen schriftuurlijk wordt gepredikt zonder de listige bedenkenselen van de mensen, onvoldoende is om de zondaar te overtuigen, schuldig voor God te stellen en de mond van het roemen te stoppen. Zulke wijze mensen kunnen beter hun wapens neerleggen en de wapens opnemen die "niet

vleselijk zijn, maar krachtig door God, tot nederwerping der sterkten; nederwerpende de overlegging ... die zich verheft tegen de kennis van God en alle gedachten gevangen leiden tot de gehoorzaamheid van Christus", 2 Kor. 10:4, 5, Eng. vert.. De mens die een volk brengt onder het juk van de priesters en het voortdurend voor ogen stelt wat mensen denken en leren, bevestigt het geloof van zijn volgelingen op de "wijsheid der mensen", en niet op "de kracht Gods", 1 Kor. 2:5. In de mate waarin hij in dit werk volhardt, maakt hij "Gods gebod krachteloos door zijn inzetting", Matth. 15:6.

7. Het is weinig beter om de wet noch het Evangelie zuiver te preken, maar een vermenging van beide door te beginnen met oudwijfse fabelen en sprookjes, in het midden van de verhandeling bijna tot de zuivere prediking van het Evangelie te komen en te eindigen met hel en verdoemenis. Dan lijkt het alsof er geen evangelische vruchten van gehoorzaamheid voortgebracht zouden worden door de genade van God, maar dat alles, zoals asperges en komkommers, moet groeien onder hoge en onaangename temperaturen. Als we het Woord van God niet recht snijden en wet en Evangelie vermengen, verbergen we de vlammen van het recht en het lieflijke licht van het Evangelie meer voor het oog naarmate we de twee verbonden meer met elkaar verwarren of vermengen en zullen we maken dat in zekere zin beide geen kracht doen. Ik heb vaak gehoord dat wet en Evangelie, linnen en wol, zo met elkaar vermengd werden, Deut. 22:11. Ook heb ik gehoord dat ossen en ezels onder één juk gebracht werden, Deut. 22:10 en dat er verschillend zaad in één akker werd gezaaid Lev. 19:1, wat God ten strengste verbiedt. Zulke vermengingen dienen slechts om godvrezende mensen ervan te overtuigen dat de harten van zulke predikanten ten enenmale vreemd zijn van de kracht van de wet of het Evangelie.
8. Zij doen weinig beter dan de wet krachteloos maken, die de wet voortdurend gebruiken als de enige manier om arme zondaren te verbeteren, hervormen en tot een netter leven te bewegen zonder te ijveren voor hun bekering tot God. Er kunnen geen vruchten voortgebracht worden tot Gods eer zonder overplanting en inenting. De zondaar moet overgezet worden van de duisternis in het licht 1 Petrus 2:9, ingeënt worden in Christus door het geloof en verenigd worden met Hem in de band van de Goddelijke liefde, voor hij Gode vruchten kan dragen. "Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft; alzo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft. Die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen", Joh. 15:4, 5. Als de wet voortdurend wordt gepreekt of zelfs het Evangelie wordt gebracht onder een wettische geest, kan dit de satan bevreesd maken dat hij zijn woning zal verliezen. Zijn helse listen kunnen er dan toe leiden dat de onreine geest de mens verlaat. Als hij echter terugkeert als een engel des lichts om te verlichten, 2 Kor. 11:14, een geest van eigengerechtigheid, Luk. 18:14, een geest van trots vanwege een verandering, Spr. 30:12, een geest van onverschilligheid, Openb. 3:18, een geest van ijdel vertrouwen Job 18:14, een geest van blinde ijver Gal. 4:17 en een geest van vleselijke gerustheid die gepaard gaat met valse vreugde, Matth. 13:6, dan maken deze zeven duivelen die hun intrek nemen in het hart van de veranderde mens, "het laatste van dezelve mens erger dan het eerste", Matth. 12:45. Als predikanten en belijders die zo veranderd zijn, arianen, antinomianen of -wat nog erger is - arminianen worden, zijn allen verbaasd dat ze afwijken van hun belijdenis, terwijl de oorzaak van de afval van de leerling helaas de onzuivere leer van de leermeester is! Laten sommigen in onze dagen die vaak verlies geleden hebben in vurige beproevingen, hierop zien en ze zullen merken dat de oorzaak ligt bij de vermenging van materialen: hout, hooi, stoppelen vermengd met het "goud, zilver en de kostelijke stenen van het Evangelie 1 Kor. 3:12-13.
9. Zij die enige waarheden van het Evangelie in het hoofd hebben terwijl ze in hun hart niets hebben gevoeld van de macht en de kracht van de waarheid en met deze bevinding spotten, maken het Evangelie en de wet krachteloos door hun handel en wandel. Zij houden zich namelijk op met de goddelozen, roemen in ijdel vertrouwen en wauwelen in zondig gezelschap over het Woord van God. Zulke mensen verklaren de wereld dat zij onder geen juk verkeren. Ze worden niet verschrikt door de wet of betuigd door het Evangelie, zij zijn ijdel in hun

overleggingen en hoewel hun hoofd is verlicht, is hun dwaas hart verduisterd Rom. 1:21. Dit zal echter altijd zo zijn bij de mens wiens hart nooit verenigd is met Christus Jezus en die nooit vreugde heeft gesmaakt in het zalige genieten van Hem.

VI. *Ik zal nu proberen na te gaan of de wet der tien geboden alléén, zonder de beloften en andere gedeelten van de Schrift genoegzaam is als regel en een schriftuurlijke leidraad is voor het leven, de handel en de wandel van de ware christen.*

Het woord 'regel', heeft in de Schrift vooral twee betekenissen.

In de eerste plaats betekent het heerschappij, bestuur en gezag, hetzij gegeven door God of wederrechtelijk genomen. "Door Mij heersen de heersers, en de prinsen, al de rechters der aarde", Spr. 8:16 en "wat Mijn volk aangaat, vrouwen heersen over hetzelfde", Jes. 3:12, Eng. vert. Als het verbond der werken moet de wet echter niet regeren en heersen over de gelovige. Nee, "de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade", Rom. 6:14. We zijn slechts voor Christus onder de wet 1 Kor. 9:21. Christus is het Hoofd en de overste Leidsman van de gelovige. "Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israël, en Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid", Micha 5:1. In de tweede plaats wordt in de Schrift met het woord 'regel', of 'richtsnoer', soms een instrument bedoeld waarmee lijnen worden getrokken. "De timmerman trekt het richtsnoer uit, hij tekent het af met de draad, hij", maakt het effen met de schaven, en tekent het met de passer", Jes. 44:13. Zoals een richtsnoer een instrument is om mee te werken, moet de wet - om genoegzaam te zijn als leefregel - een middel tot besturing zijn dat door de hoogste Heerser gegeven is aan een christen om naar te werken, te leven, te wandelen en te spreken.

Ik had eens een klein geschil met een goede dienstknecht van Jezus Christus, die - naar ik geloof - uit liefde met mij twistte. Hij hield vol dat de decaloog, of de wet der tien geboden, de enige leefregel voor de gelovige was en hij probeerde dit te bewijzen door sommige gedeelten uit Paulus", brief aan de Romeinen aan te halen. Als ik me niet vergis, staan de woorden in vers 9 en 10 van het dertiende hoofdstuk. Hij zei: "De Romeinen aan wie Paulus schreef, waren gelovigen in Jezus Christus en Paulus stuurde hen deze geboden als een leefregel.", We waren het hier niet helemaal over eens, maar we scheidden als goede vrienden en ik hoop dat we dat altijd zullen blijven. Een regel voor het geestelijk leven kan de wet der tien geboden nooit zijn, want het leven wordt niet ons deel door ons werk en onze wandel. Het leven is een gave Gods, een zegen van het verbond der genade, die ons in Christus Jezus is gegeven voor het begin van de wereld en dus voor er enige wet was. Het geestelijk leven wordt ook niet onderhouden door ons werk of onze wandel, maar door het geloof. Het is ook niet vergaderd als een schat in de wet, want Christus is ons leven en we leven "door het geloof des Zoons van God", Gal. 2:20. "Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven", Joh. 6:47. "Een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid", Joh. 11:26. De wet der tien geboden is noch de bron van het geestelijk leven van de christen noch de regel ervoor, want de wet maakt niemand levend. Het geestelijk leven komt uit een andere bron en wordt onderhouden door het wandelen naar een andere regel.

De wet is dus geen regel voor het géestelijk leven. Laten we dan nagaan of de wet een regel is die leert wat *ons levensdoel* moet zijn, zodat de gelovige alles wat hij doet en alles wat hem in dit leven overkomt, aan de wet kan toetsen.

A.

We zullen in de eerste plaats sommige daden van heiligen die vroeger leefden en van onszelf nemen en naast de wet leggen als naast de enige regel en bezien in hoeverre ze daarmee in overeenstemming zijn. Wij lezen: "Als Abram hoorde dat zijn broeder gevangen was, zo wapende hij zijn onderwezenen, de ingeborenen van zijn huis, driehonderd en achttien, en hij jaagde hen na tot Dan toe. En hij verdeelde zich tegen hen des nachts, hij en zijn knechten, en sloeg ze", Gen. 14:14-15.

Melchizédek, de priester van de allerhoogste God, ging uit, hem tegemoet, en zegende hem in de naam van God toen hij terugkeerde na het doden van de koningen Gen. 14:16-19; Hebr. 7:1. Deze koningen hadden Abraham de oorlog niet verklaard, ook waren ze zijn gebied niet binnengevallen, waardoor hij reden had om hen te doden. Ze hadden ook zijn broer niet gedood, zodat hij zijn bloed moest wreken, want Abraham bracht Lot levend met zich terug. Leg deze dingen naast de tien geboden als de enige regel en zie in hoeverre ze daarmee overeenkomen. "Gij zult niet doodslaan", Ex. 20:13. Zij komen helemaal niet met die regel overeen. U zult misschien tegenwerpen dat dit gebod er nog niet was in de dagen van Abraham. Ik antwoord hierop dat het er wel was en dat Kain de zware vloek die op een moordenaar moet komen, heeft gevoeld meer dan tweeduizend jaar voor Abraham was geboren. Ook werd het gebod in duidelijke woorden aan Noach gegeven: "Wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door de mens vergoten worden; want God heeft de mens naar Zijn beeld gemaakt", Gen. 9:6. Abraham probeerde zijn eigen zoon te offeren en was dit vast van plan. Hij trok zijn mes om dit te doen en in zijn hart had hij het al gedaan. God nam dit aan als een brandoffer en zag de gehoorzame wil van zijn knecht aan voor de daad zelf. Leg dit naast dezelfde regel en het zal er ook van afwijken. "Gij zult niet doodslaan." Pinehas, de zoon van Aäron, de hogepriester, doodt Zimri en Kozbi terwijl zij overspel plegen Num. 25 en wordt door God geprezen om zijn ijver. Ook dit wijkt, net als de andere daden, van die regel af. Jakob begeert het eerstgeboorterecht van zijn broer, maakt gebruik van de honger van zijn broer en de blindheid van zijn vrome vader om het te krijgen en liegt erom. Nadat hij dit recht heeft verkregen, wordt hij door God gezegend. Leg dit naast dezelfde regel: "Gij zult niet begeren", en het wijkt er evenveel vanaf als de voorafgaande daden. U zult echter zeggen *dat het gebod in Jakobs dagen er nog niet was*. Ja, het was er wel. Adam en Eva verloren het paradijs, omdat ze de verboden vrucht begeerden en God Zelf dreigde Abimelech onmiddellijk te doden, omdat hij de vrouw van zijn naaste begeerde Gen. 20:3.

God beval Mozes om te spreken "voor de oren des volks, dat ieder man van zijn naaste, en iedere vrouw van haar naaste zilveren vaten en gouden vaten eise. En de HEERE gaf het volk genade in de ogen der Egyptenaren", Ex. 11:2, 3. De grootheid van Mozes maakte dat zij het geëiste spoedig gaven. De geëiste juwelen werden gebruikt om de tempel van God Zelf te versieren, waarin Hij onder hen woonde. Leg deze dingen naast de wet der tien geboden als de enige regel: "Gij zult niet stelen", "gij zult niet begeren", Ex. 20. Wie zijn hand aan de have van zijn naaste gelegd zal hebben, "die zal het aan zijn naaste dubbel wedergeven", Ex. 22:9 en "wanneer iemand van zijn naaste wat begeert, en het wordt beschadigd, of het sterft; zijn heer daar niet bij zijnde, zal hij het volkomen wedergeven", Ex. 22:14.

Er zijn mensen in de wereld die zo verhard en stoutmoedig zijn dat ze hun godslasterlijke mond durven openen, zelfs tegen God Zelf, om Hem voor hun rechtbank te dagvaarden, omdat Hij de Israëlieten heeft geboden goud, zilver en juwelen te eisen van de Egyptenaren.

1. Dit kunnen we echter oplossen door te wijzen op *Gods soevereiniteit*. "De aarde is des Heeren, en de volheid derzelve", 1 Kor. 10:26. "Mijn is het zilver, en Mijn is het goud", Hag. 2:9. Hoewel God Egypte gaf aan de kinderen van Cham met al het andere wat zij bezaten, waren ze niet meer dan landbezitters onder Hem en pachters die Hij kon gebieden. Door de zonde kan de mens bij God geen rechten meer doen gelden. Hoewel God alle dingen, zelfs het groene kruid, aan Noach beloofde Gen. 9:3, heeft de tovenarij van Cham dit zeker niet gewaarborgd voor zijn nageslacht.
2. In de tweede plaats kan dit opgelost worden door te wijzen op *Farao's uitnodiging en belofte*. "En Farao zeide tot Jozef: Zeg tot uw broederen: Doet dit, laadt uw beesten, en trekt heen, gaat naar het land Kanaän. En neemt uw vader en uw huisgezinnen, en komt tot mij, en ik zal u het beste van Egypteland geven, en gij zult het vette dezès lands eten. Gij zijt toch gelast: doet dit, neemt u uit Egypteland wagenen voor uw kinderkens, en voor uw vrouwen, en voert uw vader en komt.

En uw oog verschone uw huisraad niet; want het beste van gans Egypteland, dat zal het uwe zijn", Ex. 45:17-20. Daar hebt u de uitnodiging en de belofte en hoewel de opvolger van de Farao die niet vervulde, wil God toch dat verbonden worden gehouden Ps. 15:4. Als mensen vergeten die te vervullen, zal God niet vergeten hun vervulling te eisen. "Hetgeen (beloofd) is, dat is nu (geëist), en wat zal (worden vervuld), dat is alrede beloofd; en God zoekt (wat voorbij is)", Pred. 3:15.

3. In de derde plaats kan het bevel om te eisen in plaats van te bedelen, heimelijk of met geweld te nemen, beter verstaan worden als we wijzen op *Gods billijkheid*. God heeft beloofd dat mensen anderen zullen behandelen, zoals ze zelf behandeld willen worden Matth. 7:2. Deze lijn zien we door de hele Bijbel. Zoals de Egyptenaren listig met hen handelden Hand. 7:19, opdat ze niet van hen zouden afvallen Ex. 1 en hen van bezoekers tot slaven maakten Ex. 1:14, zo liet God Israël listig met hen handelen. De Egyptenaren onthielden hun het goede dat zijhun hadden beloofd en legden hun gasten een pijnlijk juk op. Daarom gaf God Israël genade in de ogen van de Egyptenaren, zodat ze goederen van hen konden eisen zonder deze opnieuw te betalen. Zo beroofden de Israëlieten de Egyptenaren Ex. 3:22, net als de Egyptenaren hen hadden beroofd. Dit is in overeenstemming met Gods billijkheid en wraak: "Als gij het beroven zult volbracht hebben, zult gij beroofd worden", Jes. 33:1, Eng. vert.
4. In de vierde plaats liet de Farao hen werken zonder stro, beval hij hun dubbel zoveel werk te doen en sloeg hij hen zodat ze dit niet konden doen. Zonder twijfel zal hij dan ook *hun loon ingehouden hebben*, zoals hij ook met het stro deed, want gewoonlijk zit een verdrukker meer vast aan zijn geld dan aan zijn stro. Dat mag zo zijn, maar God hield het dagboek van Israël bij. Als Farao listig hun verdiende geld achterhield, zorgde God ervoor dat de Israëlieten het op listige wijze weer terugkregen. Hoe het ook zij, het is duidelijk dat alles wat de Israëlieten van Egypte kregen, aan hen was beloofd of door hen was verdiend.
5. In de vijfde plaats gaven *de wetten van de milddadigheid*, Israël recht op meer dan zij kregen. De mens moet anderen behandelen, zoals hij wil dat ze hem behandelen Matth. 7:12. Ook rusten er vreselijke bedreigingen op het vergelden van kwaad voor goed Spr. 17:13. Jozef had gans Egypte gered, naar Farao's eigen woorden. Daarom noemde hij hem Zafnath Paâneah, een openbaarder van geheimen en een behouder van het land. Hij had al het land voor de kroon gekocht. Het getuigde dan ook van vreselijke ondankbaarheid dat juist de kroon die de Israëlieten hadden verrijkt, hen onder slavernij bracht en een bevel om hen te doden uitvaardigde. De zoetste gedachte is, dunkt mij, dat de tabernakel gebouwd en versierd werd met de buit en de juwelen van Egypte, om te tonen dat sommige Egyptenaren in Christus het grote Tegenbeeld van de tabernakel gevonden zullen worden, als de Heere Zijn alledierbaarste juwelen afzonderen zal Mal. 3:17, zie kant., overeenkomstig de belofte: "Te dien dage zal Israël de derde wezen met de Egyptenaren en met de Assyriërs, een zegen in het midden van het land. Want de HEERE der heirscharen zal hen zegenen, zeggende: Gezegend zij Mijn volk, de Egyptenaren, en de Assyriërs, het werk Mijner handen, en Israël, Mijn erfdeel!" Jes. 19:24, 25.

Mozes wordt bevolen om twee cherubim van dicht goud te maken en ze neer te zetten in de heilige plaats, in de plaats waar God wil wonen Ex. 25:18, hoewel de wet zegt: "Gij zult u geen gesneden beeld, noch enige gelijkenis maken, van hetgeen boven in de hemel is, noch van hetgeen onder op de aarde is", Ex. 20:4.

B.

Als we onze dagelijkse beproevingen en het kwaad dat God ons toeschikt, leggen naast de tien geboden als de enige regel, zullen we evenveel moeite hebben om dit alles daarmee in overeenstemming te brengen als Asaf had, toen hij de goddelozen benijdde om hun voorspoed, geprikkeld werd in zijn nieren en zei dat hij zich tevergeefs gereinigd had. Hij erkende dat zijn

voeten bijna waren uitgegleden, want hij was nijdig op de dwazen toen hij zag dat ze niet in moeite waren, Ps. 73:14. Ook kon hij dit niet begrijpen tot hij "in Gods heiligdommen inging, en op hun einde merkte", Ps. 73:17. Hij zal zeker een andere regel gehad hebben om naar te wandelen. Gods bestuur is zo onbegrijpelijk en moeilijk te doorgronden, als de goeden overladen worden met beproevingen, terwijl de bozen zeer voorspoedig zijn, dat vijf uitnemende profeten zich daarover hebben verwonderd Hab. 1:2-5; Ex. 5:21-24; Mal. 3:15; Klaagl. 3; Ps. 73. Daarom neem ik aan dat ze een andere regel vonden om deze dingen aan te toetsen. Asafs voeten waren bijna uitgegleden en ik denk dat wij ons het hoofd moeten breken om rechte paden te maken voor onze voeten Hebr. 12:13 als we geen andere regel hebben dan de wet der tien geboden om onze beproevingen aan te toetsen.

Omdat veel dingen in het leven en de wandel van christenen niet beantwoorden aan deze regel of in strijd daarmee zijn, moeten we een andere regel zoeken. Er is één regel waar al deze dingen mee in overeenstemming zullen zijn en daarnaast is er geen. Die regel is de soevereine, absolute en onbuigzame wil van God in Jezus Christus. God werkt "alle dingen naar de raad van Zijn wil", Ef. 1:11. Daarom zullen alle dingen daarmee overeenkomen en dat zullen we ervaren als we ze daaraan toetsen.

Sommigen zullen misschien tegenwerpen, *dat de volkomen wil van God geopenbaard is in de tien geboden*. Ik antwoord hierop dat dit niet bewezen kan worden. De verborgenheid van Gods wil met betrekking tot de verkiezing in Christus, de verlossing, rechtvaardigmaking en heiligmaking door Christus, wat het zoetste deel van de wil van God is waar een ontwaakte zondaar ooit van hoorde, wordt in de hele wet zelfs niet genoemd, ook is er geen absolute, onvoorwaardelijke belofte in te vinden. Arme, benauwde zondaren willen graag hun moeiten toetsen aan de wil van God, zoals die geopenbaard is in een absolute en onvoorwaardelijke belofte. Als zij de onbegrijpelijke wegen van Gods voorzienigheid en hun smartelijke tegenspoed meebrengen onder het Woord en zij ervaren dat de predikant alles toetst aan die regel en aantoonst dat het naar die regel is, gaan ze vaak voldaan naar huis. Laten we, bijvoorbeeld zeggen dat iemand God echt vreest en liefheeft en tot Zijn eer wil leven en handelen, maar zijn schuld alleen maar groter kan maken, de schoonheid van de dienst van God niet kan zien door ontmoedigende omstandigheden en zijn opstandige hart niet kan beteugelen, hoewel het de begeerte van zijn hart is om heilig te zijn en God boven alles te behagen. Toch ziet deze man niets voor zich dan torenhoge moeilijkheden, dagelijks moet hij kromme wegen gaan en naarmate hij ijveriger en oprechter lijkt te zijn, is zijn pad minder effen. Zo is het mij vaak vergaan en dat is een raadselachtige weg. Leg dit naast de wil van God, zoals deze geopenbaard is in de tien geboden en de wet zal u zeggen geen onwettige middelen te gebruiken om uzelf uit deze situatie te bevrijden. Ze zal u echter niet troosten of onderwijzen in deze zaak. Als we deze dingen nu naast Gods wil leggen zoals deze is geopenbaard in een belofte, zullen we zowel onderwijs als bemoediging vinden, zoals bijvoorbeeld in Jesaja 42:16: "Ik zal de blinden leiden door de weg, die zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door de paden, die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik hun doen, en Ik zal hen niet verlaten", Jes. 42:16. Zo zullen deze moeilijkheden, bergen en kromme paden volkomen in overeenstemming zijn met deze - en met geen enkele andere - regel.

Dit blijkt ook uit de woorden die de Heere tot Petrus sprak. Petrus had de Heere hartelijk lief en ik geloof dat hij meende wat hij zei, toen hij uitriep: "Al werden zij ook allen aan U geërgerd, ik zal nimmermeer geërgerd worden." De Heere antwoordde daarop: "Eer de haan gekraaid zal hebben, zult gij Mij driemaal verloochenen", Matth. 26:33-34. Ook lezen we: "Van de leraars zullen er sommigen vallen, om hen te louteren en te reinigen, en wit te maken, tot de tijd van het einde toe", Dan. 11:35. Zo viel de ellendige Petrus hier en we geloven dat hij hierna des te vaster stond en dat

het Gods wil was om hem zijn vleselijk vertrouwen te ontnemen. Als al deze dingen naast de tien geboden worden gelegd als de enige regel van de gelovige, zullen ze krom en verwarrend blijken. Zoals deze regel of Wet, zonder de beloften en andere gedeelten uit Gods Woord, onvoldoende is voor het leven van de christen dat vol raadsels is en voor de onbegrijpelijke wegen die hij gaat, zo ga ik er van uit dat ze ook niet voldoende is voor zijn wandel. Ik kan bijvoorbeeld zeggen: "Al Uw werken, HEERE, zullen U loven, en Uw gunstgenoten zullen U zegenen. Zij zullen de heerlijkheid Uws Koninkrijks vermelden, en Uw mogendheid zullen zij uitspreken. Om de mensenkinderen bekend te maken Zijn mogendheden, en de eer der heerlijkheid Zijns Koninkrijks", Ps. 145:10-12. De wet der tien geboden zegt hier niets over. Het is waar dat we op een andere plaats in de wet lezen: "En deze woorden, die Ik u heden gebied, zullen in uw hart zijn. En gij zult ze uw kinderen inscherpen, en daarvan spreken, als gij in uw huis zit, en als gij op de weg gaat, en als gij nederligt, en als gij opstaat", Deut. 6:6, 7. We kunnen spreken over eeuwige verkiezing en predestinatie, over eeuwige liefde en zalige verlossing, over alles overwinnende genade, over de onnaspeurlijke voorzienigheid, over het gezegende werk van de Geest in onze ziel, over de troost die we vinden in de genade aan ons betoond en over het oordeel dat over de bozen komen zal. De wet zegt hier niets over. Als we dit alles echter leggen naast Gods wil zoals die in de beloften is geopenbaard, blijkt het de onvervalste taal van het Woord te zijn dat God ons heeft gegeven en is hier sprake van een goede wandel met Christus. Hieruit leid ik af dat de tien geboden alleen, zonder andere schriftgedeelten, niet voldoende zijn als regel voor het leven, de handel en de wandel van de oprechte gelovige. Het is ook duidelijk dat de wil van God niet geheel geopenbaard is in de tien geboden, want als dat zo was, zou er geen voortgaande openbaring van Gods wil zijn onder een andere bedeling. "Want indien dat eerste verbond onberispelijk geweest ware, zo zou voor het tweede geen plaats gezocht zijn geweest", Hebr. 8:7.

VII. In de zevende en laatste plaats wil ik nu onderzoeken of het juist is als we de wet voortdurend voorstellen aan christenen in alle standen van het genadeleven en of we dan kunnen zeggen dat zij de taal van een evangelist spreken of zijn werk doen. Ik geloof dat er predikanten zijn die vaak zwoegen onder de wet uit vrees dat de volkomen vrijheid van de Geest Gods die David een vrijmoedige Geest noemt tot losbandigheid zal leiden. Maar als de *Geest der liefde* ons echter niet in toom kan houden, zullen alle verschrikkingen van de hel ons ook niet weerhouden van het kwade. Als de geest der liefde ons geen goede vruchten doet voortbrengen, zullen de angsten der hel ons daar ook niet toe dringen. Wie het meest verschrikt wordt door de hel, ervaart ook het meest zijn vijandschap tegen God. De predikant die de wet van Mozes altijd als een regel des levens voorstelt aan christenen in alle standen van het genadeleven, jong en oud, zal maar al te gemakkelijk degenen die God heeft gerechtvaardigd voor de tweede keer onder het oordeel brengen door het kind de verschrikkelijke Rechter voor te stellen en niet de barmhartige Vader. Ik heb vaak gemerkt als ik een preek had beluisterd en de kracht Gods zich gepaard had aan de zuivere waarheid die was gebracht, zodat de dauw van de hemel op iedere tak scheen te druppelen Job 29:19, dat een woord van vermaning aan de rechtvaardigen of een woord van waarschuwing aan de goddelozen aan het eind van de preek, voldoende was om alle dauw die op de vloer gevallen was te doen opdrogen Richt. 6:39 en alle hoop die ontluikte in het hart van de zwakken, weg te nemen. Dit kunnen we niet aanduiden als het bewaren van de beste wijn voor het laatst. Dit lijkt meer op een verkwistende koe die een emmer vol melk geeft en die daarna over de melkmeid schopt.

Dit is een manier van preken die nauwelijks gevonden wordt in de bediening van Christus, van de apostelen en de profeten. Als u hier één voorbeeld van vindt, vindt u daar tegenover vijf voorbeelden van een andere wijze van preken. Zij gaven gewoonlijk een beschrijving van Gods kind en de zondaar, verkondigden de één de belofte en waarschuwden de ander voor het oordeel en maakten de toepassing als zij verder gingen met hun prediking. Zij eindigden met een woord van toepassing of heel plotseling en lieten de dauw liggen waar ze gevallen was. Daarom zien we dat in

veel profeten nu eens een onvoorwaardelijke belofte en dan eens een verschrikkelijk oordeel wordt verkondigd: zo wisselen ze elkaar af en zijn ze verspreid door de Bijbel. Zodra de wedergeboren erfgenaam van de belofte voelt dat hij de hand des geloofs kan gebruiken, zal hij achter de goede oude maaiers aanlopen en de aren vergaderen.

Een christen is een erfgenaam der belofte en de beloften zijn hem gegeven. De beloften gaan gepaard met bestraffingen, waarschuwingen, vermaningen, bemoedigingen, raad, onderwijs, advies en aansporing. Ze zijn zijn spijs, zijn roede, zijn baken, zijn betaalmiddel en zijn drank. Terwijl we de sterken weiden met oordeel, moeten we ook zorg hebben voor de ellendigen van de kudde lach. 11:7. Ik heb vaak gemerkt dat een ongelovige die aandachtig luisterde als God mij in staat stelde om een beschrijving te geven van een oprecht geloof, de wedergeboorte, de waarachtige bekering en te tonen wat een oprechte gelovige of waar kind van God is en wat zijn voorrechten zijn, zoveel licht ontving dat hij zag dat hij geen deel of erve daaraan had. Hij werd verteerd door verdriet, gebracht tot jaloersheid, hij benijdde het geluk van de rechtvaardigen, beschouwde hen als engelen vergeleken met zichzelf en ging weg, roepend: "O, dat ik één van hen was!" Vanaf dat uur ging het werk in zijn hart verder en zo gaf God getuigenis aan het Woord van Zijn genade. Ik geloof dat er veel levende getuigen in Londen zijn die zo onder mij tot leven zijn gekomen. God maakt zondaren niet altijd levend door de toepassing van het oordeel van de wet. Verre van dat, het is duidelijk zichtbaar dat zij die de verschrikkingen van de wet het meest preken, het minst vrucht zien en de meest onreine gemeente hebben. De gebrokenen van hart vluchten voor de storm en omhelzen de steenrots omdat ze geen schuilplaats hebben, Job 24:8, terwijl de ogendienaar, de keurige farizeeër, de verharde huichelaar en de luie vormendienaar die verduren, omdat ze niet meer gevoel hebben dan een baal wol. We kunnen deze mensen vergelijken met een strijdros of de hond van de smid die niet bang zijn voor vuur. Er is geen huisdier dat meer in de weg loopt dan een spaniël en er is geen grotere plaag voor een predikant dan een verharde huichelaar.

Ik weet dat het voortdurend verkondigen van de verschrikkingen van de wet een getrouwe prediking wordt genoemd. Ik heb vaak mensen horen zeggen: "Ik begrijp niet dat die predikant zo'n opgedofte, slaperige, onoplettende en onveranderde gemeente heeft. Hij heeft geen vrucht en toch handelt hij getrouw met hen. Toen ik dit hoorde, dacht ik bij mezelf dat die getrouwe behandeling de enige belemmering was die de vrucht in de weg stond. Van zulke hoorders kunnen we zeggen wat Luther sprak, toen sommige van zijn ijverige volgelingen een paaps beeld neer wilden halen: "Laat het maar staan, als we Christus door de prediking in hun hart kunnen brengen, zullen ze het zelf wel neerhalen. Ik kan het ook in geen enkel opzicht een getrouwe prediking noemen, want als de wet gepreekt wordt met het doel de hoorder tot Christus te neigen, tot inkeer te brengen, te veranderen, te bekeren en tot Christus te brengen, wordt ze gebruikt voor een werk waarvoor ze nooit was bestemd. God verandert de zondaar, maakt hem gewillig, legt vrees in zijn hart, trekt hem tot Christus en verenigt hem door de liefde met Hem. Deze kracht wordt beloofd in het Evangelie, daarom wordt het Evangelie "een kracht Gods tot zaligheid", genoemd. Als zo'n predikant een tekst uit het Evangelie neemt en die verkondigt onder de geest van de wet, zoals hij gewend is, is zijn boodschap nog hetzelfde. De tekst kan wel een deel van het Woord des Heeren zijn dat uitging van Jeruzalem, maar de aardbeving, de wind en het vuur zijn nog van de Horeb. Terwijl we zouden mogen hopen dat dezelfde wind die eens het huis van de apostelen deed schudden en hetzelfde vuur dat hun harten deed ontbranden zich in min of meerdere mate aan het woord zouden hebben gepaard, als de Geest en de tekst uit Jeruzalem zouden zijn geweest.

Deze prediking handelt ook niet getrouw met arme zondaren, want dat zijn slechts dienaren der letter en de letter doodt 2 Kor. 3:6. De man die zo'n waarschuwing doet klinken van de Sinaï, zou duidelijk moeten wijzen op de deur der hoop Hos. 2:15. Hij die bevreesd maakt voor de storm, moet nooit vergeten om de weg naar de schuilplaats vrij te maken. Prediking van de wet maakt de

vrees van de misdadiger groter en wekt al gauw een zeer grote vijandschap tegen God op. Dit kunnen we duidelijk zien onder de arminianen die het licht van het Evangelie hebben verduisterd en hun hoorders hebben verward en verblind met de rook van de wet tot de uitwerking van hun bediening duidelijk waar te nemen was op het gezicht van de hoorders. Arme zielen werden zolang bedreigd met de storm, dat de donder op hun gezicht stond te lezen. Niet lang geleden werden de volgende prachtige zinnen uitgesproken van één van hun kansels. "Sta op en ga aan het werk. Nu is het de tijd dat uw namen in het boek des levens des Lams geschreven moeten worden. Geen besluit, geen eeuwig besluit! Nee, Heere, dat zij verre van U; dat zij verre van U, Heere." Geen bemoediging hier, schrale troost en geen verzegeling. Zulke mensen zijn als de houtduif, die voortdurend roept doe-doe-doe. Iedere jongen van het platteland die vaak nesten uithaalt, zal u zeggen dat deze duiven de slechtste nestenbouwers in het woud zijn of zoals de Zaligmaker zegt: "Ze zeggen en doen het niet." Ik hoop dat God zo met hen handelt als Hij deed met Job, die zo gerust voortleefde met zijn eigen verdienste, dat hij meende daarmee te kunnen sterven. "Ik was de nooddriftigen een vader; en het geschil dat ik niet wist, dat onderzocht ik. En ik verbrak de baktanden des verkeerden, en wierp de roef uit zijn tanden. Dit waren goede vruchten, maar er was geen Zaligmaker. En ik zeide: Ik zal in mijn nest de geest geven, en ik zal de dagen vermenigvuldigen als het zand", Job 29:16-18. God zond echter een storm die zijn hele nest aan stukken scheurde. Toen hij meer licht had, verliet hij de boom en bouwde op de rots en maakte toen een beter nest dan vroeger.

Als wij de wet voortdurend voorstellen aan christenen als een regel des levens, in welke stand zij dan ook verkeren, spreken wij niet de taal van een evangelist en doen wij niet zijn werk.

Een evangelist is een gelukkige deelgenoot van de liefde van God. Hij verheugt zich in die liefde en heeft de zegen van vrije genade in zijn hart ontvangen. Als we de taal van een evangelist spreken, verkondigen we onder Gods leiding, in Gods woorden en in Gods Naam wat God voor onze eigen ziel heeft gedaan als een getrouwe getuige van wat we hebben gezien, gehoord en ervaren, 1 Joh. 1:1. Als we het werk van een evangelist doen, vertellen we - zoals God aan Paulus beval - wat God voor ons heeft gedaan en wat Hij ons heeft getoond en bewijzen we dit uit het Woord van God. God zal er dan Zijn zegel aan hechten en het zegenen, zodat anderen het leven, de liefde en de vrede die de predikant kent, ook mogen genieten. Dit is het werk van een evangelist en zo'n discipel mag de vruchten van het Evangelie smaken. Als we echter de wet voortdurend voorstellen aan christenen in alle standen van het leven als de enige levensregel, zullen we hen alleen maar onder de wet brengen.

Als iemand die pas bekeerd is, merkt dat de tijd waarop hij gespeend wordt, dichtbij komt en zijn verdorven lusten zich weer beginnen te roeren, zal hij in bitterheid van ziel uitroepen: "Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?", Rom. 7:24. Laat hem deze oude mens leggen naast de regel van de wet en hij zal tevergeefs proberen die daarmee in overeenstemming te brengen. We weten echter dat het naar Gods wil is dat de oude mens de wedergeborene aankleeft. Laten we dan de oude mens toetsen aan een andere regel, namelijk de volkomen wil van God en deze wedergeborene mag in zijn druk met Paulus zeggen: "Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere", Rom. 7:25. Als de jonge gelovige te maken krijgt met vervolgingen en tegenkanting, zal hij ze nooit met deze regel in overeenstemming kunnen brengen. Geen christen moet zich echter door deze verdrukkingen in beroering laten brengen. Hij moet hieruit leren wat Gods wil is en hierdoor gebracht worden tot de kennis dat hij door Gods wil daartoe gesteld is 1 Thess. 3:3. Daarom besluit ik dat de volkomen wil van God, zoals deze geopenbaard is in de Schriften der waarheid, de enige en algenoegzame regel van de christen is.

De heilige wet van God vormt een onveranderlijke grens, die van tevoren werd afgeschaduwed door de omheining die om de berg was gemaakt, toen God daarop verscheen om zondaren te laten weten wat een ontzaglijke afstand en oneindig verschil er was tussen een heilige God en afvallige opstandelingen. Deze omheining is een keten van duidelijke geboden en verboden. Gij zult niet

doodslaan, gij zult niet stelen. Het "gij zult niet, gij zult niet", omgeeft de berg, zoals de belletjes Aärons kleed omzoomden. God zal de man die doorbreekt, als hij sterft in deze breuk, verbreken. God heeft ook gezegd dat Hij de zonden van de gelovige die doorbreekt, zal bezoeken met de roede en zijn ongerechtigheid met plagen. Ik denk dat we de gelovige er alleen maar toe brengen om de wet te overtreden, als we hem voortdurend de wet van God als het verbond der werken voor ogen stellen. De kracht der zonde is de wet, maar de overwinning van de zonde is een gave Gods. Daarom moeten wij hem door de Geest bewegen tot gemeenschap en omgang met de Vader en de Zoon. Dan zal de zonde geen heerschappij meer hebben over hem die onder de genade is. Er zijn er velen die zoveel genegenheid voelen voor het arminianisme hoewel ze niet graag hebben dat men dat van hen denkt dat een zwakke voordat hij zich uit de voeten kan maken al met de roede van Mozes om de oren geslagen wordt, als er maar ternauwernood over de verkiezende liefde van God gesproken is. Sommigen spreken zo weinig over genade en zoveel over de werken van de wet, dat de genade bijna verborgen is. Zij hebben zich gewend tot ijdel spreken. Zij willen leraars der wet zijn, terwijl ze niet weten wat ze zeggen of wat ze beweren. Zulke prediking geeft veranderde Farizeeërs en verharde huichelaars wapens in de hand tegen Gods kinderen en doet de Geest in Zijn werk geweld aan. Zoals Milton zegt, bindt ze Zijn metgezel "vrijheid." Ook maakt ze Gods kinderen beschaamd voor de wettische belijder. Als iemand de waarheid vaarwel zegt, zal hij al snel de leugen ontmoeten. Wie zijn principes opgeeft, zal er ook al gauw niet meer naar leven. Dit gaat samen op. "Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking", Openb. 3:10. Als iemand de waarheid in Christus vaarwel zegt, zal de vader der leugenen hem spoedig vinden en de wereld zijn naaktheid en schande tonen Openb. 3:18. Alle perken van de wet, of ze nu door God of door de mens daar zijn gesteld, zal een kind des satans te buiten gaan, als genade het niet verhoedt.

Gods kind is echter van een andere geest. De afkeuring, roede en bestraffing van Zijn Vader en het verlies van vreugde, vrede en troost zijn een hel voor hem. Dit weegt hem veel meer dan alle wetten van de wereld. Gods kind gaat een weg vol raadsels, Gods voorzienig bestel met hem gaat tegen vlees en bloed in en hij kent een inwendige strijd tussen genade en verdorvenheid. Hij kan alleen Gods gunst verkrijgen en behouden als stilzitten in gevaar zijn sterkte is Jes. 30:7, als hij roemt in zijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in Hem wone, 2 Kor. 12:9, als hij het voor grote vreugde acht wanneer hij in allerlei verzoekingën valt, als hij de zwakken zegt dat ze zich sterk moeten noemen, Joël 3:10 en de lammen dat ze roof zullen roven en als hij in Christus gelooft ter rechtvaardigheid. Als we onder de wet werken, laden we echter een oneindige en eeuwige schuld op ons Rom. 4:4. Deze dingen moeten getoetst worden aan de wil van God, anders zullen ze net zoveel afwijken van de regel van de wet als wat Rachab deed, toen zij haar land door het geloof in Christus verkocht en verried. Zij werd echter gerechtvaardigd uit die daad, omdat ze de spionnen met vrede ontving. Toen de Heere Paulus riep, openbaarde Hij hem de verborgenheid van Zijn wil. "De God onzer vaders heeft u tevoren verordineerd om Zijn wil te kennen, en de Rechtvaardige te zien, en de stem uit Zijn mond te horen. Want gij zult Hem getuige zijn bij alle mensen, van hetgeen gij gezien en gehoord hebt", Hand. 22:14, 15. Dat was Paulus", regel: de wil van God. Paulus", leer, bevinding, moeilijkheden, vrucht, de duur van de bediening en de mate waarin hij had gediend, kunnen met deze ene regel worden omschreven: "Om het Evangelie te verkondigen in de plaatsen, die op gene zijde van u gelegen zijn", 2 Kor. 10:16. Als David over deze dingen profeteert, zegt hij: "Hun richtsnoer gaat uit over de ganse aarde, en hun redenen aan het einde der wereld; Hij heeft in dezelve een tent gesteld voor de zon", Ps. 19:4. Paulus past dit toe op de dagen van de apostelen: "Maar ik zeg: Hebben zij het niet gehoord? Ja toch, hun geluid is over de gehele aarde uitgegaan, en hun woorden tot de einden der wereld", Rom. 10:18. Paulus brengt het Woord van God in het hele gebied dat hem is toebedeeld en dat is begrensd door Gods wil: "Doch wij zullen niet roemen buiten de maat; maar dat wij, naar de maat des regels, welke maat ons God toegedeeld heeft, ook tot u toe zijn gekomen", 2 Kor. 10:13. Paulus is tot de slotsom gekomen dat de regel, waardoor het werk van

zijn bediening wordt begrensd, zich in zijn lengte tot ver buiten Korinthe zal uitstrekken. "Niet roemende buiten de maat in anderer lieden arbeid, maar hebbende hoop, als uw geloof zal gewassen zijn, dat wij onder ulieden overvloediglijk zullen vergroot worden naar onze regel", 2 Kor. 10:15.

De apostel die gezegd heeft dat de Galaten uitzinnig zijn omdat ze zich hechten aan predikers van de wet en dat zij die aan hen trouw blijven, niet meer leven naar de leer der genade die hun is verkondigd, gaat nu spreken over Mozes en Abraham, Sara en Hagar, Izak en Ismaël en het hemelse en aardse Jeruzalem om het verschil tussen de twee verbonden aan te tonen. Hij maakt duidelijk hoe verschrikkelijk de staat van de vleselijke mens is onder het eerste verbond en hoe zalig de staat is van de geestelijke mens onder het tweede. Hij doet steeds weer een beroep op het geweten van de Galaten en vraagt of ze de Geest ontvangen hebben door de werken der wet. Hij vraagt of Christus door de werken der wet wonderen onder hen heeft gewerkt. Hij legt er de nadruk op dat de besnijdenis en de voorhuid niet van nut zijn, maar dat het voor de zaligheid van wezenlijk belang is dat we een nieuw schepsel zijn en het geloof hebben dat door de liefde werkt. Dan besluit hij: "En zovelen als ernaar deze regel zullen wandelen, over dezelve zal zijn vrede en barmhartigheid, en over het Israëls Gods", Gal. 6:16. Nadat de apostel zonder te huichelen aan de Filippenzen heeft verklaard wat de volkomen raad van God is of de verborgenheid van Zijn wil in Christus die aan hem is geopenbaard, vertelt hij hun wat hij van nature was en door genade is geworden, wat hij zich voor ogen stelde en waar hij naar jaagde, het doel waar hij zich op richtte en wat hij had bereikt. Dan zegt hij: "Doch, daar wij toe gekomen zijn, laat ons daarin naar dezelfde regel wandelen, laat ons hetzelfde gevoelen", Filipp. 3:16. Het is mij duidelijk dat hier nergens de wet der tien geboden wordt bedoeld als de enige regel voor de apostel.

Helaas zijn er echter te veel mensen die voor leidlieden doorgaan, maar vreemdelingen zijn van de angst der hel en de vreugde des hemels. Als deze mensen niet verder meer kunnen met de letterkennis die ze op school hebben geleerd, hebben ze een leidman nodig in hun hart. Omdat de weg naar Horeb voor vlees en bloed effen lijkt, doen ze wat Mozes deed en leiden ze de kudde van hun schoonvader niet die van hun echte vader naar de achterkant van de berg. Dan staan ze vol verwondering stil als ze zien dat de braambos in brand staat, terwijl deze braambos is gaan branden, omdat de schaapherder zijn kudde zo slecht leidde. Ik prijs God Die mij in Zijn grote barmhartigheid niet uitgezonden heeft voor Hij mij de verschrikkingen van de wet en de zegeningen van het Evangelie deed ervaren en Die mij nooit aan mijzelf heeft overgelaten, zodat ik net als de weerhaan, de gierzwaluw en de treurwilg met iedere wind mee bewoog. Ik kan eerlijk zeggen dat ik er een afkeer van heb als ik zie dat een predikant de waarheid aan banden legt, voor de helft brengt, achterhoudt of de kracht ervan bedekt door de wet en het Evangelie te vermengen, terwijl zijn geweten zijn gezicht van schaamte doet veranderen en God hem doet hikkelen en zijn tong belemmert om te spreken.

God weet dat ik geen geleerde ben. Ik ben ook niet begiftigd met schitterende talenten of vermogens. Ik heb echter gelukkig ervaren dat de beste regel om naar te wandelen en anderen en hun leerstellingen aan te toetsen, is de wil van God die door de Heilige Geest in het hart en in Zijn Woord is geopenbaard. Ik geloof dat we het werk van een evangelist doen als we de nadruk leggen op het werk van de Geest en wijzen op de noodzaak van een vereniging met Christus in de band der liefde, als we de volkomen wil van God - zoals deze in Zijn Woord is geopenbaard - verkondigen, als we vol afkeuring spreken over vormendienst en strijden voor het geestelijke gebed, als we vol afkeuring spreken over de priesterdienst en preken overeenkomstig het Evangelie, als we vol afkeuring spreken over menselijke uitvindingen en de wil van God verkondigen, als we spreken over de nietigheid van de werken van het vlees en de grootheid van de verdiensten van Christus. Ik geloof dat ik, als God mij wil gebruiken als een instrument om zielen tot de Heere te brengen en wil geven dat ik in mijn bediening steeds zal aandringen op het genieten van de vereniging met Hem,

evenveel vruchten zal voortbrengen tot Gods eer als zij die steeds met het vuur dreigen. Vruchten uit een broeikas smaken vaak het slechtst, hoewel zij onder de rijken en de groten het meest opbrengen.

Christen, hebt u Jezus Christus aangedaan? Dan wandelt u in Hem. Loopt u op de loopbaan? Jaag naar het einde, ziende op Christus. Hebt u God lief? Denk eens over het volgende na: "Hij wiens hart naar U uitgaat, zult Gij bewaren in allerlei vrede", Jes. 26:3, Eng. vert.

Het is mij duidelijk dat de offeranden, die bij de ceremoniële wet horen, meer dan tweeduizend jaar een tuchtmeester waren om zielen tot Christus te brengen. Voor de wet van Adam op de Sinai opnieuw werd gegeven, dienden de offers als een tuchtmeester. Dit was in de dagen van Abel tot Mozes en "door het geloof heeft hij het Pascha uitgericht en de besprenging des bloeds, opdat de verderver der eerstgeborenen hen niet raken zou", Hebr. 11:28. Dit gebod om het lam te offeren was een tuchtmeester om hen te leren dat er geen bedekking was voor de wrekende gerechtigheid dan onder het verzoenende bloed en door het geloof heeft Mozes dat Pascha uitgericht, opdat de verderver der eerstgeborenen hen niet raken zou.

Ik ben bang dat ik mijn lezers zal vermoeien, maar ik moet ze vragen mij nog verder te vergezellen. Toen God de wet gaf aan Israël in de wildernis, zag Hij dat ze gebonden waren met een drievoudig snoer van ijdel vertrouwen.

- Ten eerste. Abraham was door God gezegend en werd Gods vriend genoemd. Omdat de Israëlieten zijn zaad waren, meenden ze dat ze deze zegen en deze vriendschap hadden geërfd. Ze werden des te meer in hun opvatting gestaafd door de wonderen die de Heere ten gunste van hen werkte tegen de Egyptenaren. Die gedachte heerste nog steeds onder hen in de dagen van Christus en is tot op de dag van vandaag te horen uit de mond van iedere Jood: "Wij zijn Abrahams zaad", Joh. 8:33. De Heere toont ons in een gelijkenis dat sommigen in de hel nog niet geheel van deze opvatting afstand hebben genomen: "Zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre. En hij riep en zeide: Vader Abraham, zend Lazarus, dat hij verkoele mijn tong; want ik lijd smarten in deze vlam", Luk. 16:23-24.
- Ten tweede. God had hen gezegd dat ze Zijn volk zouden zijn. "Ik zal ulieden tot Mijn volk aannemen, en Ik zal u tot een God zijn; en gijlieden zult bekennen, dat ik de HEERE uw God ben, Die u uitleid van onder de lasten der Egyptenaren", Ex. 6:6. Daarom meenden ze in hun ijdel vertrouwen dat ze allen tot Gods ware volk behoorden, of ze nu in het vlees of in de Geest waren. Ze zeggen Mozes dan ook als ze in opstand komen, dat al het volk heilig is. Daarom zeggen ze ook tegen Mozes en Aäron dat ze het volk des Heeren hebben gedood, als ze weer in opstand komen nadat de Heere Korach en de zijnen heeft doen omkomen Num. 16:41.
- Ten derde. Ze verbeeldden zich dat ze het vermogen hadden om te doen wat God eiste. "Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen en gehoorzamen", Ex. 24:7. Toen de Heere de wet gaf op de Sinai, beval Hij dat er een omheining om de berg gezet moest worden om de Israëlieten te leren dat er in plaats van vriendschap een ontzaglijke afstand was en dat ze hun ziel in gevaar brachten als ze zelfs maar naar de berg probeerden te staren. De afkondiging van de wet ging gepaard met vuur, rook, het geluid van een trompet en het beven van de aarde. Dit leerde hun Gods vreselijke Majesteit en toorn zien. Dit zou hun vertrouwen dat ze allemaal tot Gods gunstvolk en ware kinderen behoorden, aan het wankelen kunnen brengen. Omdat de wet gegeven werd met een stem des donders en zo vreselijk veel eiste, voelden ze dat deze hen onder de dienstbaarheid bracht. De wet veroorzaakte een ontzaglijke angst, beving en huivering onder hen. Toen ze dit voelden, werden sommigen geschokt in hun vertrouwen dat ze konden doen wat God eiste en daarom konden ze niet verdragen wat er werd gesproken. Omdat ze overtuigd waren van de zeer grote afstand tussen God en hen, van de vreselijke Majesteit van God en van Zijn toorn, van de ontzaglijke eis van de wet, begonnen ze te roepen om een

middelaar. God beloofde hen toen Zijn geliefde Zoon Die een Middelaar en Profeet zou zijn als Mozes. Dit is, volgens mij, al het onderwijs dat de kinderen Israëls daar kregen.

Nu zet Mozes een tabernakel op voor hun ogen, legt de twee stenen tafelen met hun vreselijke inhoud in de ark en verbergt ze voor hen. Hij legt het verzoendeksel op de ark en daar belooft God met hen te willen verkeren. Dan wijdt Mozes de Levieten tot priesters en beveelt de schuldige zondaar om zijn slachtoffer naar de priester te brengen. De schuldige moet zijn zonden belijden en zo zijn schuld leggen op de kop van het dier. Dan moet het dier voor zijn ogen geslacht worden en liet bloed aan het verzoendeksel gesprenkeld worden: de vergeving, de zegen en de vrede moeten van daar komen en nergens anders vandaan.

Nu zal ik het verder aan iedere wijze overlaten om te oordelen welke van deze wetten de tuchtmeester was om de zondaar tot Christus te brengen. De *zedelijke* wet overtuigde hem ervan dat er geen toegang tot God was zonder middelaar en bracht hem niet verder. Maar wat moet er worden van de rook en het vuur? Er moet bloed zijn om het vuur te blussen. God verscheen als een verterend vuur en woonde in dikke duisternis. De offeranden leidden tot het bloed van Christus, dat alleen die vlammen kon doven. Van de offeranden werd hun geloof geleid tot een plaats van omgang met God, een verzoendeksel, waar God verscheen in de stilte, sprak als een vriend en hen zegende als een verzoend God. De *ceremoniële* wet wordt door Paulus het Evangelie van zondaren genoemd en het Evangelie is er om zielen tot Christus te brengen. We vinden in de hele wet geen belofte of openbaring van een hand die ons tot Christus brengt of een koord dat ons tot Hem trekt. Paulus zegt dat het bloed ons nabij Christus brengt Ef. 2:13 en niet de openbaring van de verdoemenis. Zo is het ook duidelijk dat zij die het meest vasthouden aan de werken van de wet, het verst van God zijn.

Een oprecht gelovige is verlost van onder de wet.

1. Hij wordt in ieder opzicht vrijgemaakt van de wet *als het verbond der werken*. "God heeft Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet, opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden.", Gal. 4:4. 5. We zijn ook verlost van de wet als een verbond der werken: "Maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, overmits wij dien gestorven zijn onder welke wij gehouden waren; alzo dat wij dienen in nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid der letter", Rom. 7:6.
2. We worden in de tweede plaats ook verlost van de *gebiedende kracht* van de wet. Dit gebod luidt: "Doet dat en gij zult leven." Christus deed dit en de rechtvaardige leeft door het geloof in Hem, Hab. 2:4. Als we niet verlost worden van de gebiedende macht van de wet als het verbond der werken, doet de gerechtigheid van Christus ons geen nut. Als gelovigen verkeren onder de gebiedende kracht van de wet, zijn ze ook onder de veroordelende kracht van de wet en kunnen ze geen deel hebben aan de verlossing of aan de toegerekende gerechtigheid. "Want de vernietiging van het voorgaande gebod geschiedt om deszelfs zwakheids en onprofijtelijkheids wil", Hebr. 7:18. Hij "heeft de vijandschap in Zijn vlees teniet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens zou scheppen, vrede makende", Ef. 2:15. Ik weet dat dit schriftgedeelte eigenlijk verwijst naar de ceremoniële wet. Gods kinderen worden echter verlost van de gebiedende en veroordelende kracht van de wet als een verbond der werken. Dit zal duidelijk worden als we overdenken wat God zegt van de besnijdenis, namelijk dat ze iemand verplicht om de hele wet te doen. "Ik Paulus zeg u, zo gij u laat besnijden, dat Christus u niet nut zal zijn. En ik betuig wederom een iegelijk mens die zich laat besnijden, dat hij een schuldenaar is de gehele wet te doen", Gal. 5:2, 3. God heeft ons echter verlost van het bittere juk. We verzoeken God als we het weer op de nek van de gelovige leggen, want Hij heeft hem onder een ander juk gebracht.

Kort nadat de heidenen in verschillende steden het Evangelie van Petrus, Paulus en Barnabas hadden ontvangen, werden ze lastig gevallen door sommigen "die afgekomen waren van Judea, zeggende: Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden." Na veel vruchteloze twistgesprekken met hen, gingen "Paulus en Barnabas, en enige anderen uit hen, op tot de apostelen en ouderlingen naar Jeruzalem, over deze vraag." Toen zij bij de ouderlingen gekomen waren en al deze dingen herhaald hadden, "zijn er sommigen opgestaan van die van de sekte der Farizeeën, die gelovig zijn geworden, zeggende, dat men hen moet besnijden, en gebieden de wet van Mozes te onderhouden." Hier ziet u het juk: "Doe dat en leef." "En als daarover grote twisting geschiedde, stond Petrus op en zeide tot hen: Mannen broeders, gij weet, dat God van over lange tijd onder ons mij verkoren heeft, dat de heidenen door mijn mond het woord des Evangelies zouden horen en geloven. En God, de Kenner der harten, heeft hun getuigenis gegeven, hun gevende de Heilige Geest, gelijk als ook ons. En heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen, gereinigd hebbende hun harten door het geloof. Nu dan, wat verzoekt gij God, om een juk op de hals der discipelen te leggen, hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?" Hand. 5:1-10. Zo werd besloten dat wij door het geloof in Jezus Christus verlost worden van het ondraaglijke juk dat we de wet moeten houden om het leven te ontvangen en dat God werd verzocht als aan de discipelen het juk weer werd opgelegd.

3. We worden ook verlost van de *veroordelende macht* van de wet. "Christus heeft ons verlost van de vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons", Gal. 3:13. Zo wordt de gelovige verlost van de gebiedende en veroordelende kracht van de wet als een verbond der werken, waarvan de strekking is: "Doe dat en gij zult leven, overtreed het gebod en gij zult sterven."

Het tweede paar stenen tafelen werd in de ark onder het verzoendeksel gelegd, zodat de wet geen enkele priester doodde die naderde met het bloed, hoewel hij kwam tot God Zelf. Zo kunnen alle gelovigen - die een koninklijk priesterdom zijn, 1 Petrus 2:9 - naderen tot God zonder dat de wet hen veroordeelt, wanneer ze het bloed der besprenging dragen in de hand des geloofs. Deze hand des geloofs wordt uitgestoken door een mens wiens hart gereinigd is van een kwaad geweten, Hebr. 10:22.

Zoals de wet door Christus ontdaan is van haar gebiedende en veroordelende kracht en verheerlijkt is en voor eeuwig heerlijk gemaakt is, zo vindt ook het gekrenkte recht genoegdoening en voldoening in de dood van de Zaligmaker. Zo is de wet ontdaan van haar vreselijke eis en oordeel en triomfeert de genade door Christus Jezus. Hieruit blijkt dat we wet én Evangelie, gebod én belofte, hebben ontvangen in het gezegende Voorwerp van ons geloof en van onze innigste liefde. Zo staat er ook geschreven: "Uw wet - zegt de gezegende Zaligmaker - is in het midden Mijns ingewands", Ps. 40:9. Hier vluchtte Paulus heen, toen hij zei: "Gode nochtans zijnde niet zonder de wet, maar voor Christus onder de wet", 1 Kor. 9:21.

We hebben nu aangegeven wat het juiste Middelpunt is van de wet die geldt voor Gods kind. Ik zie dan ook geen reden waarom we zouden moeten volhouden dat de wet der tien geboden de enige leefregel is, nu ze zo is ontdaan van haar kracht en ze een plaats heeft in het hart van de gezegende Verlosser. Bovendien heeft God ons geboden alles te gehoorzamen wat Christus zal zeggen. "Een Profeet, uit het midden van u, uit uw broeders, als mij, zal u de HEERE, uw God, verwekken; naar Hem zult gij horen (of Hij nu beveelt of belooft). Naar alles, wat gij van de HEERE, uw God, aan Horeb geëist hebt." En de Heere zei: "Het is goed, wat zij gesproken hebben. Een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broeders, als u; en Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven - ook de beloften -. "En Hij zal tot hen spreken alles, wat Ik Hem gebieden zal. En het zal geschieden, de man die niet zal horen naar Mijn woorden, die Hij in Mijn Naam zal spreken, van die zal Ik het zoeken", Deut. 18:15-19.

Het is een troostrijke gedachte dat we alles hebben in de Zaligmaker: *de ceremoniële wet is vervuld in Christus en door Hem tenietgedaan*; de zedelijke wet werd door Hem verheerlijkt en ontdaan van haar vloek en is in Hem verborgen; ieder ander gebod werd aan Hem gegeven en alle beloften werden aan Hem gedaan en zijn ja en amen in Hem 2 Kor. 1:20.

Hieruit moet ik afleiden dat de hele wil van God in Christus Jezus de enige en algenoegzame leefregel is voor ieder waar kind van God.

Ik geloof dat de macht van het gehele woord "de scepter der sterkte", is die de Heere uit Sion zond en dat Hij daardoor regeert in het midden van Jeruzalem. Ieder gebod moet gebracht worden tot de belofte [door de gelovige] en als het gebod begrepen is in de belofte, moeten we die - om de vervulling ervan te verkrijgen - neerleggen voor de verzoende Wetgever, Die in Christus Jezus de Belover is. Dan zullen we ervaren dat God naar Zijn onveranderlijke wil ons in Christus alles belooft en geeft wat Hij naar de wil des bevels van ons eist. "En zovelen als er naar deze regel zullen wandelen, over dezelve zal zijn barmhartigheid, en over het Israël Gods", Gal. 6:16.

In het Nieuwe Testament heeft God geopenbaard dat Hij wil dat er een macht is waardoor mijn wil aan Zijn wil wordt onderworpen en daarnaar wordt geneigd. Zolang mijn wil onder die macht is, is deze in overeenstemming met de wil des bevels. "Maar die inziet in de volmaakte wet, die der vrijheid is, en daarbij blijft, deze, geen vergetelijk hoorder geworden zijnde, maar een dader des werks, deze, zeg ik, zal gelukkig zijn in (hoewel niet 'om') dit zijn doen", Jak. 1:25. Ik ben er ten volle van overtuigd dat de ziel die wandelt in de gerechtigheid van Christus en in de genieting van Gods liefde, mag zeggen dat de rechtvaardigheid der wet in hem - maar niet door hem - is vervuld.

Ik weet echter niet waarom iedere gelovige ziel naar de Horeb wordt gestuurd om die regel na te leven. God heeft de wet der tien geboden in geen enkel schriftgedeelte dat ik ken aangeduid als de enige regel voor Gods kind. Daarom mogen we verwachten wat Hij heeft beloofd en doen wat Christus heeft bevolen, of het nu in de wet staat of niet. Een paar voorbeelden: ik denk dat het mijn plicht is om mij voortdurend te begeven tot het gebruik van het sacrament, hoewel de wet er niets over zegt. Ik moet twee mijl gaan met iemand die mij verplicht om één mijl met hem te gaan. Ik moet mijn rechterwang toekeren naar degene die mij zonder oorzaak op de linker heeft geslagen, mijn rok geven aan degene die ten onrechte mijn mantel genomen heeft, de arme geld geven als ik dat heb en lenen zonder de hoop het geleende terug te krijgen. De wet gebiedt mij echter slechts om met anderen te handelen zoals we willen dat ze met ons zullen handelen, "want dat is de wet en de profeten", Matth. 7:12. Gods kind mag niet handelen naar de regel "oog om oog, tand om tand, hand voor hand, voet voor voet" hoewel de wet zegt dat hij dat mag en moet doen.

Mijn lezer zal misschien tegenwerpen: *"U laat het Evangelie de wet tegenspreken, terwijl ze met elkaar overeen moeten stemmen."*

Hierop antwoord ik dat ik dat niet doe.

1. Gods kind is niet onder de wet, zoals al is bewezen. Daarom moet hij het kwaad laten rusten op het hoofd van degene die het deed, die onder de wet is. God beschouwt alles wat Zijn kinderen is aangedaan, als kwaad dat Hem is aangedaan en daarom hoort de wraak Hem in het bijzonder toe. Daarom hield God het oordeel over Kain in Zijn eigen hand, toen Abel was gedood vanwege zijn gerechtigheid. Abel werd gedood omdat hij God diende. Daarom was God de enige Wreker en dreigde Hij ieder die het zwaard uit Zijn hand durfde te nemen om Kain te doden met een zeventvoudige wraak Gen. 4:13.
2. In de tweede plaats behoort een groot deel van de oude wetten tot het burgerlijk recht en heeft de Heere ons voorzeggd dat overheden en machten de grootste tegenstanders van Gods kinderen zouden vormen. Daarom zullen de zondaar die Gods kind vervolgt en de machthebber die dit aanmoedigt het met elkaar eens zijn en moeten wij voor hen gebracht worden om een getuige tegen hen te kunnen zijn. Omdat wij des Heeren zijn, wordt het kwaad dat ons wordt

aangedaan, Hem aangedaan en de vervolger en de wrede heerser zijn Zijn vijanden en onze vijanden om Zijntwil. Het is niet verwonderlijk dat Hij zegt: "Gij hebt gehoord dat gezegd is: Oog om oog, en tand om tand. Maar Ik zeg u, dat gij de boze niet wederstaat", Matth. 5:38, 39. Omdat de Heere in ons de Persoon is die zij haten en de duivel in de vervolger en de bedrieglijke machthebber degene die ons krenkt, wil Christus dat wij alles aan Hem overlaten en de wet in Zijn hand, als in de hand van de Rechter van de levenden en de doden, geven. Hij zal in het bijzijn van een getuige oog voor oog en tand voor tand eisen. Zo wordt de zondaar overgegeven aan een zevenvoudig oordeel vanwege de gehoorzame onderwerping van de onderdrukte en de partijdigheid van de machthebber. Zo is de wet niet krachteloos gemaakt, maar juist bevestigd door wat we hebben gezegd.

Ook is wat ik heb gezegd geen aansporing tot de zonde, maar juist het tegendeel, want de genade, die alleen de zonde kan onderwerpen, is aangeprezen. Zolang niet kan worden bewezen dat de genade van God de mensen tot de zonde leidt, kunnen mijn broeders het beter laten om hun pijlen hierop af te schieten, opdat ze niet terwijl ze alles samenballen in een kleine regel, de bepalingen van een groter gebod overtreden.

Sommigen ijveren voor Mozes. Zij zijn als de gelovige leidslieden die zo ijverden voor de wet, dat ze het geen misdaad achtten om Paulus te doden. Zo zijn er ook sommigen die de wet prediken als de enige regel en dan hun pijlen op mij afschieten opdat ik ook de wet moet onderhouden. Zulke mensen leggen Christus als het fundament en doen dan een beroep op Mozes om het gebouw op te richten. Christus moet het gewicht dragen en Mozes de heerlijkheid. Zulke mensen beginnen in de Geest en eindigen in het vlees. Zij brengen de zondaar er eerst toe om zijn last op Christus te werpen en leggen hem dan lasten op die niemand kan dragen. Zulke mensen verhogen de dienstknecht en stoten de meester van de troon.

In mijn jonge dagen heb ik gezeten onder sommige predikanten die de wet predikten voor alle mensen, van welke stand en staat dan ook. Daardoor begon ik te denken dat Christus in mijn ziel een werk begonnen was, maar dat ik dat zelf moest voleindigen door de wet te houden. Omdat de predikant geen onderscheid maakte, leidde hij mij helemaal terug naar de wet. Ik vond bij mezelf evenveel vijandschap tegen God als ooit en dacht dat ik er ellendiger aan toe was dan voor dat deze predikanten zich met mij hadden ingelaten. Welke vruchten die strekken tot Gods heerlijkheid, kunnen voortgebracht worden door zielen die zo ontstoken zijn van woede en boosheid tegen God? Als we God leren liefhebben, is dat omdat we zien dat Hij ons liefheeft. We hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Als we vruchten voortbrengen tot eer van God, komen deze voort uit een doorleefde gemeenschap met de levende Wijnstok. "Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft; also ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft. Die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen", Joh. 15:4, 5. Hij die mijn ziel echter tot Mozes brengt, zal mij onvruchtbaar maken, want mijn vrucht is uit de Heere en niet uit de wet gevonden Hos. 14:8. Alle vruchten die de wet voortbrengt, zijn zure druiven, onrijpe vruchten, wilde vijgen en ogendienst. Deze vruchten brengen we voort uit slaafse vreze en daarom worden ze terecht dode werken genoemd, die allen gereinigd moeten worden door het bloed van Christus voor de ziel gered kan worden. Het is een nauw pad dat ligt tussen een lichtzinnige belijdenis en het doen van de werken der wet. De ziel die echter is gezegend met Goddelijke olie van Boven, heeft een Leidsman die haar in alle waarheid leiden kan. Dit heb ik zelf ervaren toen ik in verwarring verkeerde en mijn verstand erg verduisterd was. Ik merkte dat ik een leermeester had in mijn hart, want als de wet mij aangreep en ik de wettische geest indronk, begon ik in eigen kracht mijn verdorven lusten te doden, werd ik in verzoeking geleid, kreeg de zonde de overhand, kwam ik in de banden en voelde ik de vijandschap tegen God opspringen in mijn hart. Als ik echter luisterde naar lichtzinnige belijders die luidkeels hun ongenoegen uitten over mijn

prediking van overtuiging door de wet en het doorleefde besef van genade, vrede en liefde door het geloof in Christus, raakte ik al mijn vrede en troost kwijt. Zo leidde de gezegende Leermeester in mijn hart mij, als ik de wet niet kon zien. Zonder twijfel is dit een vervulling van de belofte: "Die deze weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen", Jes. 35:8.

Mijn lezer, neem de volgende overwegingen ter harte, opdat u daardoor bemoedigd in nauwe gemeenschap met Christus Jezus zult kunnen leven.

Het zwaard der gerechtigheid dat bij de poort van Eden werd getrokken, toen God de wereld de oorlog verklaarde, werd op grond van Christus", verdienste in de schede gestoken toen de vrede werd uitgeroepen. "Zwaard ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen; sla die Herder, en de schapen zullen verstrooid worden; maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden", Zach. 13:7. Zo werd het zwaard van de gerechtigheid in de schede gestoken toen Christus Zijn lichaam en ziel offerde en deed het vlammeende zwaard van Gods toorn het hart van de Zaligmaker versmelten, toen Hij zei: "Ik ben uitgestort als water, en al mijn beenderen hebben zich vaneen gescheiden; mijn hart is als was, het is gesmolten in het midden mijns ingewands", Ps. 22:15. Zo deed de vlam van Gods toorn het hart van Christus smelten en bluste Hij die vlam met Zijn dierbaar bloed. Daarom wordt er gezegd dat dit zwaard dronken is geworden (met het bloed van Christus) in de hemel. Het zal nooit meer neerdalen op de waarachtig gelovige, maar alleen op de werkers der wet die onder de vloek van de wet verkeren. Daarom moest het zwaard neerkomen op hen, het volk dat de Heere verbannen had Jes. 34:5.

U ziet, lezer, dat het zwaard der gerechtigheid op grond van Christus' offer in de schede is gestoken, dat de vlam des toorns in Zijn hart is geblust en dat de vloek der wet - het oordeel dat wij door de zonde verdiend hebben - op Hem is gelegd. Hij is een vloek geworden voor ons Gal. 3:13. Zo is aan het recht voldaan en is het oordeel geheel ten uitvoer gebracht. Gerechtigheid en gericht verkeren in het lichaam en de ziel van Christus als in een woning. In Hem stemmen ze er beide mee in dat goedertierenheid en waarheid ons samen moeten ontmoeten. "Gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Uws troons; goedertierenheid en waarheid gaan voor Uw aanschijn henen", Ps. 89:15. De wet die ons zei: "Doe dat en gij zult leven, overtreed dit en gij zult sterven", is nu ontdaan van haar bevelende en veroordelende macht [als een verbond der werken] en heeft een plaats in het hart van Christus. "Uw wet is in het midden mijns ingewands", binnenin die ark Ps. 40:9. Want door Zijn gerechtigheid heeft Hij het gebod van de wet volkomen gehouden en door Zijn dood de straf gedragen. Daarom worden we door het geloof in Hem als onze Rechtvaardigmaker en Verlosser, verlost van de bevelende en veroordelende macht van de wet. Zo veranderden de woorden "doe dat en gij zult leven", in "geloof en gij zult leven", en "overtreed dit en gij zult sterven", in "die gelooft zal nimmermeer sterven." Christen, zo worden gerechtigheid en gericht en de ontwapende wet in Christus Jezus gevonden. Al het oordeel is aan Hem overgeleverd, alle macht is Hem gegeven en alle beloften zijn in Hem *ja en amen*. Alle schatten der genade, wijsheid en kennis, al de volheid des Geestes en al de volheid der Godheid wonen in Hem lichamelijk. Dit alles is zo, opdat God Zijn geliefde Zoon zou eren en alle rijkdommen van Zijn genade in Hem zou verheerlijken. De duivel zelf wordt door Zijn Woord verwond, met Zijn ketenen gebonden en onder Zijn voeten vertrappt. Zo leest u: "De HEERE zal met Zijn hard, en groot, en sterk zwaard bezoeken de Leviathan, de langwemelende slang, ja, de Leviathan, de kromme slomme slang; en Hij zal de draak, die in de zee is, doden", Jes. 27:1. Hij "bond hem", met zijn keten Openb. 20:1. Hij trad op de felle leeuw en de adder en de jonge leeuw vertrad hij Ps. 93:13. Daarom moet u Christus aankleven en moeten al Zijn gedachten en Zijn volkomen wil, zoals Hij deze heeft geopenbaard, uw regel zijn.

Mozes en zijn wettische werken, Elia en zijn vurige ijver, trokken zich - als goede dienstknechten - vrijwillig terug van de berg, toen de discipelen daar met Jezus waren Matth. 17:1. Als u hoort dat mensen verharde en onboetvaardige zondaren wijzen op het bloed van Christus en gelukkige zielen

naar Mozes sturen om daar hun regel en hun juk te zoeken, moet u geen aandacht schenken aan elk "ziet hier en ziet daar", Matth. 24:23, maar tot Christus gaan om bij Hem uw regel en uw juk te vinden. Als u een gelovige bent, moet u blijven bij een andere berg, zoals Jesaja u in zijn visioen zegt: "En het zal geschieden in het laatste der dagen [let: hierop], dat de berg van het huis des HEEREN (dat is Christus, vergelijk hier met Daniël 2:35) zal vastgesteld zijn op de top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot dezelve zullen alle heidenen. toevloeien. En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot de berg des HEEREN, tot het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en dat wij wandelen in Zijn paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN woord uit Jeruzalem", Jes. 2:2, 3.

Christen, daar vindt u uw regel, namelijk de wet en het woord. Ga niet naar Mozes om een juk te zoeken. "Staat dan in de vrijheid, met welke u Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen", Gal. 5:1. Neem uw juk en uw regel aan van uw enige Meester en Leidsman, zoals Hij u beveelt: "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt [onder het juk der wet], en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht", Matth. 11:28-30. Als mensen u vertellen dat ze geen andere regel kennen dan de wet der tien geboden en geen zekerder hoop op zaligheid hebben dan de woorden "Wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden", zeg hun dan dat ze hun Bijbel moeten nemen en opnieuw moeten lezen. Een innige gemeenschap met Christus, die alleen kan blijven voortbestaan als er geloof, gebed en waakzaamheid is, is de enige weg waarin we vruchtbaar kunnen zijn. Als u zich dit laat afnemen en u teruggedleid wordt tot Mozes, zult u spoedig het juk der dienstbaarheid weer op uw nek voelen. Als dit juk u nog meer wordt opgebonden door de prediking van de wet, zal uw hart hard worden en uw geest nauw en bekrompen. U zult gekweld worden door vreselijke jaloezie, u innerlijk ergeren aan het geluk, de voorspoed en het succes van een ander. U zult bazelen over goede werken die verdienstelijk zijn, terwijl uw eigen ziel nauw merkbaar weer door de duivel tot slaaf wordt gemaakt en uw eigen geweten u erom beschuldigt. Omdat u echter verhard bent, zult u geen acht slaan op de stem van uw geweten. U zult zeer nauwe banden hebben met hen die net als u onder de geest der dienstbaarheid verkeren en u zult in al uw gesprekken uitvaren tegen hen die meer zaligheid genieten in de Heere dan u. Ja, u zult soms de zuivere waarheid verbergen en zelfs het Woord van God verdraaien om anderen onder dezelfde dienstbaarheid te brengen, omdat u zich in uw verbittering ergert aan hun hemelsgezindheid. Zo zullen de advocaten van Mozes elkaar in een dor land brengen. Ik ben in al deze benauwdheden geweest en ken ze even goed als ieder die in het verborgen zijn pijlen op mij afschiet. Ik weet ook dat "de dwaasheid des mensen zijn weg zal verkeren; en zijn hart zich tegen de HEERE zal vergrammen", Spr. 19:3.

Moge de Heere ons genadig toegang tot Zichzelf verlenen en ons de vruchtbaarmakende bedauwing van Zijn bijzondere genade schenken, opdat we ons mogen verheugen in onze vrijheid en we die niet verkeerd zullen gebruiken en opdat we Christus vruchten dragen tot heerlijkheid van God de Vader. Leg al uw inwendige en uitwendige beproevingen naast de wil van God zoals deze in de beloften is geopenbaard als naast de enige regel waaraan we ze kunnen toetsen en waarmee we ze kunnen verklaren en verheug uzelf voortdurend in Gods liefde in Christus Jezus. Het is de liefde die de geboden vervult en die uw leven en wandel zal stempelen: alle vruchten zonder die wortel zullen zeker bederven. "Uw hart beware Mijn geboden", Spr. 3:1. En het is de liefde tot God die de ziel voor struikelen zal behoeden: "De wet zijns Gods is in zijn hart; zijn gangen zullen niet slibberen Ps. 37:31.

Mijn lezer, misschien bent u iemand met een wettisch stempel, die rust zoekt en die niet vindt. Ik ben met de waarheid aan mijn zij zover mogelijk met u meegegaan en menige pijl zal in het verborgen op mij worden afgeschoten, omdat ik zover ben gegaan. Ik heb echter niet de Zaligmaker

onttroond of de dienstknecht verhoogd in de plaats van zijn heer. Ik heb ook de wet niet krachteloos gemaakt, maar heb haar evenals het overige deel van Gods Woord als een regel voorgesteld. Ik heb ook geen verharde zondaars bemoedigd, maar ik heb hun de wet voorgehouden in al haar scherpte. Moge God u helpen om in uw leven te tonen wat goede werken zijn zoals de Zaligmaker deed. Elk wonder dat Hij deed, verkondigde Wie Hij was en om duidelijk te maken dat Hij niet de eer van mensen zocht, zei Hij: "Zie, dat gij dit niemand zegt", Match. 8:4. Goede werken zullen altijd voor zichzelf spreken, want "wat Hij hun ook gebod, zo verkondigden zij het des te meer", Mark. 7:36. Laat vrije genade wonen in uw hart en op uw tong en laat in uw leven de vruchten van de Geest blijken. Doe niet als de werkheiligen, want Christus zegt: "Zij zeggen het, en doen het niet", Matth. 23:3. Dit blijkt duidelijk genoeg in het leven van onze huidige arminiaanse leidsman, die in geschrift heeft verklaard dat iedere getrouwe dienaar van het Evangelie "een kind van de duivel", is, zoals de Farizeeërs in Christus", tijd de Heere des huizes Beëlzebub noemden Matth. 10:25. Zoals Christus heeft voorzien, heeft de huidige paus deze naam ook gegeven aan Zijn broeders en zusters. De namen waarmee hun farizeïsche vaders vroeger de Meester aanduiden, geven zij nu aan Zijn kinderen.

Moge de Vader van alle barmhartigheid en de God van alle troost ons door Zijn grote macht door het geloof bewaren tot de zaligheid. Moge Hij ons bekwaam maken om de wereld rekenschap af te leggen van de wortel die in ons is, door de vruchten die wij dragen. Zo zal God de heerlijkheid krijgen en zullen wij gezegend worden. Amen.